

MARTINO TOMASI

**NĀVE UN
AUGŠĀMCELŠANĀS,
DEBESIS UN
ELLE**

SATURS

I. DAĻA. Bībeles mācība par nāvi un augšāmcelšanos, Debesīm un eļļi.....	3
1. CEĻŠ UZ MŪŽĪGO DZĪVI.....	3
2. TICĪGO ĻAUŽU CERĪBA.....	5
3. VAI ARĪ BEZDIEVĪGIE PIEDZĪVOS AUGŠĀMCELŠANOS?.....	9
4. KUR ATRODAS MIRUŠIE LĪDZ AUGŠĀMCELŠANAI?.....	11
5. DVĒSELES NEMIRSTĪBA NEBĪBELISKS JĒDZIENS.....	14
6. UN TOMĒR IR KĀDA ELLE!.....	19
7. GRAFISKS ATTĒLOJUMS.....	25
II. DAĻA. Argumenti pret bībelisko mācību par nāvi.....	28
1. MIRUŠO KULTS, SPIRITISMS, PĒCNĀVES PIEDZĪVOJUMI.....	28
2. BĪBELI IESAISTA VILTUS MĀCĪBĀS.....	28
Sauls pie miroņu vaicātajās Endorā (1.Sam.28).....	29
Kristīties par mirušajiem (1.Kor.15:29).....	30
Jēzus sludina gariem cietumā (1.Pēt.3:18-20).....	31
Dzīvos, arī ja tas mirs (Jņ.11:25, 26).....	32
Es kāroju atraisīties (Filip.1:20-25).....	33
Dievs nav mirušo Dievs (Lūk.20:27-40).....	34
Nogērbts — pārgērbts (2.Kor.5:1-10).....	35
Bagātais vīrs, nabaga Lacars (Lūk.16:19-31).....	36
Apskaidrošanas kalnā (Mat.17:1-8).....	38
Aizrauts Paradīzē (2.Kor.12:1-4).....	38
Dvēsele, kas netop nonāvēta (Mat.10:28).....	39
Dvēseles zem altāra (Atkl.6:9-11).....	39
Ļaundaris pie krusta (Lūk.23:42-43).....	40
Lūgšana un salīdzināšanas upuris par mirušajiem (2.Makab.12:38-45).....	41
III. DAĻA. Pārdomas noslēgumā.....	42
1. VĒSTURISKAS PĀRDOMAS.....	42
2. NOBEIGUMA PĀRDOMAS.....	45

I. DAĻA. Bībeles mācība par nāvi un augšāmcelšanos, Debesīm un eļli

1. CEĻŠ UZ MŪŽĪGO DZĪVI

Kad Dievs bija radījis mūsu pasauli tās krāšņumā, viņš aplūkoja un novērtēja savu pabeigto darbu.

(..) un, lūk, viss bija ļoti labs (..) (1.Moz.1:31)

Bet tad nāca grēks, nesot nāvi un iznīcību.

(..) viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un ar grēku — nāve, un tādā kārtā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši. (Rom.5:12)

Tomēr Dievs neatstāja cilvēkus viņu liktenim. Viņam bija plāns viņu glābšanai.

Un es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī. (1.Moz.3:15)

Kā sarkans pavediens cauri Vecajai Derībai vijas cerība uz to, kurš nāks, lai pārspētu un uzvarētu nāvi, dzīvības ienaidnieku.

Jo mums ir piedzimis bērns, mums ir dots dēls, valdība guļ uz viņa kamiešiem. Viņa vārds ir: «Brīnišķais, Padomdevējs, Varenais Dievs, Mūžīgais Tēvs un Miera Lielskungs.» (Jes.9:5)

Taču viņš nesa mūsu sērgas un ciešanas, un mūsu sāpes viņš bija uzkrāvis sev, kurpretī mēs viņu uzskatījām par sodītu, Dieva satriektu un nomocītu. Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti. (Jes.53:4-5)

Kad pienāca šim uzdevumam noliktais laiks (Gal.4:4), Jēzus atstāja Debesu godību.

Kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs. (Filip.2:6-7)

Seko Jēzus smagā dvēseles cīņā Ģetzemanē. Šajā cīņā viņš uzvar, izšķiroties par ziedošanos kritušā cilvēka labā. Jēzus uzvarēja ļaunā spēkus. Viņš bija ar

mieru mirt. Nevainīgais vainīgo vietā. Teiksim vēl precīzāk: Jēzus nomira jūsu un manā vietā. Ja nenāktu palīdzība no ārpuses, visi cilvēki bez izņēmuma būtu padoti lāstam un bojāejai. Tomēr Kristus nāca šajā pasaulē, lai mūs glābtu. Tomēr glābt viņš mūs var tikai tad, ja mēs viņu pieņemam, viņam ticam. Jēzus bija sacījis, ka viņam jāmirst, bet viņš teica arī to, ka nāvē ilgi nepaliks, un tā arī notika. Trešajā dienā viņš tapa uzmodināts. Ar savu nāvi un augšāmcelšanos viņš grēkā kritušajai cilvēcei atnesa uzvaru un dzīvību.

(..) Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat krusta nāvei! (Filip.2:8)

Kad Jēzus bija uzcēlies, šis augšāmcelšanās fakts kļuva par Jaunās Derības laika sludināšanas galveno uzdevumu.

Viņu Dievs uzmodinājis, nāves sāpes raisīdams, jo nevarēja būt, ka tā viņu paturētu savā varā. (Ap.d.2:24)

(..) dzīvības Valdnieku jūs esat nonāvējuši, viņu Dievs ir uzmodinājis no mirušiem, tam mēs esam liecinieki. (Ap.d.3:15)

(..) viņš sludināja Jēzu un augšāmcelšanos. (Ap.d.17:18)

Tādēļ, ka Jēzus ir augšāmcelies, viņš var būt arī mūsu Vidutājs.

(..) Kristus Jēzus, kas ir nomiris, vēl vairāk, kas ir augšāmcelies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv. (Rom.8:34)

Bet galvenais pārrunājamā lietā ir tas, ka **mums ir tāds Augstais Priesteris, kas nosēdies pa labo roku godības tronim Debesīs.** (Ebr.8:1)

Mācekļi pārliecinoši sludināja, ka ir tikai viens ceļš, kā izbēgt no nāves: Jēzus Kristus. Nav citas glābšanās kā vienīgi ticībā Jēzum Kristum.

Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana. (Ap.d.4:12)

(..) Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur mani. (Jņ.14:6)

Ar savu vienreizējo upuri pie krusta Jēzus dāvāja pestīšanu visiem, kas viņu pieņem.

(..) vienu upuri par grēkiem upurējis (..), ar vienu upuri viņš uz visiem laikiem ir padarījis pilnīgus tos, kas tiek darīti svēti. (Ebr.10:12,14)

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību. (Jņ.3:16)

Nākamajā nodaļā mēs apskatīsim jautājumu, kā augšāmcelšanās ved pie mūžīgās dzīvības.

2. TICĪGO ĻAUŽU CERĪBA

Ar Jēzus nāvi un augšāmcelšanos tika laužta nāves vara. Ar Ādamu nāve atnāca pie cilvēkiem, bet ar Kristu dzima patiesa cerība.

Jo, kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū **visi tiks dzīvi darīti (..) viņa atnākšanas dienā.** (1.Kor.15:22-23)

Ja mirušie var kļūt atkal dzīvi, vai tad jābrīnās, ka Bībele vairākās vietās nāvi apzīmē par miegu?

(..) no kuriem daudzi ir vēl dzīvi, bet citi jau aizmiguši. (..) Bet nu Kristus ir uzmodināts no miroņiem, viņš kā pirmais no aizmigušajiem. (1.Kor.15:6,20,KJV)

(..) «Mūsu draugs Lācars ir aizmizis, bet es eju viņu modināt.» (..) Bet Jēzus to bija zīmējis uz viņa nāvi; viņi turpretim domāja, ka viņš runā par miegu. Pēc tam Jēzus viņiem skaidri saka: «Lācars nomiris.» (Jņ.11:11-14)

Ticīgiem ir paredzēta uzmodināšana no nāves miega mūžīgai dzīvei.

Jēzus viņai saka: «Tavs brālis celsies augšām!» Marta saka viņam: **«Es zinu, ka viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā.»** (Jņ.11:23-24)

Ka Jēzus spēj mirušos atsaukt atkal dzīvē, to viņš pierādīja tūlīt pēc sarunas ar Martu. Lācaru viņš uzmodināja daudzu liecinieku klātbūtnē. Turklāt Lācars jau četras dienas bija miris. Uz Jēzus saucienu (Jņ.11:43-44) mirušais iznāca no kapa, kur bija gulējis.

Kurā laikā ticīgie no nāves miega tiks uzmodināti un drīkstēs saņemt savu mantojuma daļu (Tit.3:7), to bieži atgādināja Jēzus, kas pats no nāves tika uzmodināts:

(..) nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs viņa baidi un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai (..) (Jņ.5:25-29)

(..) bet to celtu augšā — *pastarā dienā.* (Jņ.6:39)

(..) un es viņu celtu augšā *pastarā dienā.* (Jņ. 6:40)

(..) un es viņu celšu augšā *pastarā dienā.* (Jņ. 6:44)

(..) un es to uzcelšu *pastarā dienā.* (Jņ. 6:54)

Jau Vecās Derības pravietis Daniels zināja taisno augšāmcelšanas laiku.

Bet tu ej un noeļ beidzamajam laiku posmam pretī līdz galam! Tagad tu drīksti dusēt, un pēc tam tu atkal celsies saņemt savu tiesu pastarā galā visu dienu beigās. (Dan.12:13)

No piedzimšanas brīža bērns kļūst par savu vecāku likumīgo mantinieku, tomēr mantojumu viņš saņem tikai pēc savu vecāku nāves. Līdzīgi tas ir arī ar kristieti. Līdz ar jaunpiedzimšanu viņš kļūst mantinieks, bet savu mantojuma daļu saņems tikai pastarā dienā.

Lai, viņa žēlastībā taisnoti, mēs kļūtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki. (Tit.3:7)

Jaunpiedzimušais cilvēks ir dzimis jaunai dzīvei un līdz ar to kļuvis par dievišķo apsolījumu mantinieku. Viņam pieder mantojums. Viņam to dos pēc augšāmcelšanās, Kristum nākot otrreiz.

(..) [Dievs] savā lielajā žēlastībā mūs ir atdzemdinājis dzīvai cerībai ar Jēzus Kristus augšāmcelšanos no mironiem, neiznīcīgam, neaptraipītam un nevīstošam mantojumam, kas ir uzglabāts debesīs jums, kas Dieva spēkā tiek pasargāti ticībā pestīšanai, kas ir sagatavota, lai atklātos pēdējā laikā. Tad jūs līksmosities (..) (1.Pēt.1:3-6)

Tātad mūžīgā dzīvība nav kaut kas tāds, kas cilvēkam dabiski pieder, bet tā ir dāvana, kas vienīgi ticībā Jēzum mums tiek piešķirta.

Kam Dēls ir, tam ir dzīvība, kam Dieva Dēla nav, tam nav dzīvības. (1.Jņ. 5:12)

Cerība uz augšāmcelšanos ir sevišķa kristiešu cerība. Skaidrāk par apustuļi Pāvilu to nemaz nav iespējams pateikt: (..) Ja mirušie neceļas augšām, tad: «Ēdisim un dzersim, jo rīt mēs mirstam.» (1.Kor.15:32)

Ja nebūtu nekādas augšāmcelšanās, tad ticēt mūžīgai dzīvei būtu neprātīgi. Pazušanai būtu nolemti arī visi ticībā mirušie. Ja nebūtu augšāmcelšanās, tad ticīgie un neticīgie mūžīgi paliktu kapā. Tagad ticīgie gan vēl atdusas kapā, viņi vēl nav piedzīvojuši dievišķā apsolījuma piepildīšanos, bet Dieva Vārds apgalvo, ka tas notiks:

Brāļi, es uzdrošinos atklāti ar jums runāt par ciltstēvu Dāvidu: tas ir nomiris un aprakts, un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai. (..) Jo Dāvids nav uzkāpis debesīs (..) (Ap.d.2:29,34)

Šie visi ir miruši ticībā, apsolītās lietas nesaņēmuši, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami, un apliecinājuši, ka viņi ir svešinieki un piemājoņi virs zemes. (Ebr.11:13)

Un šie visi, lai gan ticības dēļ viņi ir saņēmuši liecību, nesaņēma apsolīto, tāpēc ka Dievs mums kaut ko labāku bija paredzējis, lai viņi bez mums nerasniegtu pilnību. (Ebr.11:39-40)

Jēzus otrās atnākšanas laikā visu laikmetu ticīgos sapulcinās no visas zemes un pārceļ Dieva tuvumā.

Un tad Cilvēka Dēla zīme parādīsies pie debesīm, un tad visas ciltis virs zemes vaimanās un redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos ar lielu spēku un godību. Un viņš izsūtīs savus eņģeļus ar lielu bazūnes skaņu, un tie *sakrās viņa izredzētos* no četriem vējiem, no viena debess gala līdz otram. (Mat.24:30-31)

Apustulis Pāvils mācīja to pašu ko Jēzus, tikai izteicās citiem vārdiem:

Mēs gribam, brāļi, lai jūs būtu skaidrībā par tiem, kas aizmiguši, un lai jūs nenodotos skumjām kā tie, kam nav cerības. Jo tāpat, kā mēs ticam, ka Jēzus ir nomiris un augšāmcēlies, Dievs arī aizmigušos caur Jēzu vedīs godībā kopā ar viņu. To mēs jums sakām, balstoties uz mūsu Kunga vārdu: mēs, kas līdz mūsu Kunga atnākšanai paliksim dzīvi, ne ar ko nebūsim priekšā tiem, kas aizmiguši. Pats Kungs nāks no debesīm, kad Dievs to pavēlēs, atskatot erceņģeļa balsij un Dieva bazūnei: tad pirmie celsies, *tie, kas ticībā uz Kristu mirusi*, pēc tam *mēs, dzīvie*, kas vēl pāri palikuši, *kopā ar viņiem* tiksīm aizrauti gaisā padebešos, pretī Tam Kungam. *Tā mēs būsim kopā ar to Kungu vienmēr. Ieprieciniet cits citu ar šiem vārdiem.* (1.Tes.4:13-18)

Attiecībā par nāvi ticīgam cilvēkam Dievs savā Vārdā dod brīnišķīgu mierinājumu ar augšāmcelšanās cerību. Nekādas citas cerības mums nav. Augšāmcelšanās notiks tad, kad Jēzus atgriezīsies. Tajā dienā mēs priecīgi satiksimies ar mīļiem cilvēkiem, kurus nāve bija atrāvusi no mums. Tad, kad Jēzus atgriezīsies, viņš ņems atpestītos pie sevis.

(..) Es noeju jums vietu sataisīt (..) un kad es būšu nogājis un jums vietu sataisījis, tad es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai tur, kur es esmu, būtu arī jūs. (Jņ.14:2-3)

Šo Bībeles tekstu mums vajadzētu labi iegaumēt. To ir teicis Jēzus, un tur nepārprotami norādīts, ka Jēzus ņems ticīgos pie sevis tikai atgriešanās brīdī.

Ticīgie saņems savu algu pavisam noteiktā laikā, ne agrāk, ne arī vēlāk.

Redzi, es nākšu drīz, un mana alga līdz ar mani, atmaksāt ikvienam pēc viņa darbiem. (Atkl.22:12)

Kad nu Kristus, jūsu dzīvība, atspīdēs, tad arī jūs atspīdēsiet līdz ar viņu godībā. (Kol.3:4, KJV)

Lai atzītu viņu un viņa augšāmcelšanās spēku un viņa ciešanu sadraudzību; tā es pielīdzinos viņa nāvei cerībā sasniegt *augšāmcelšanos no mironiem.* (Filip.3:10-11)

Kad cilvēkiem atmaksās viņu mīlestību un uzticību Jēzum?

(..) tev būs atmaksa, kad taisnie celsies augšā. (Lūk.14:14)

(..) Cilvēka Dēls nāks sava Tēva godībā ar saviem eņģeļiem, un tad viņš katram *atlīdzinās pēc viņa darbiem.* (Mat.16:27)

Tie ticīgie, kas Jēzus atnākšanas brīdī būs dzīvi, nemirs, bet tiks tieši pārvērsti, nepiedzīvojot nāvi.

Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs [nāvē] aizmigsim, bet visi tiks pārvērsti, piepeši, acumirkli, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un *mirušie tiks uzmodināti* nemirstībai, un mēs tapsim pārvērsti. (1.Kor.15:51-52, KJV)

Pēc visiem šiem daudzajiem un skaidrajiem Jēzus un apustuļu izteicieniem varētu domāt, ka mācība par nāvi un augšāmcelšanos ir nepārprotama. Tomēr Pāvils runā par ļaudīm, kuri nomaldās no patiesības.

No jūsu pašu vidus celsies vīri, ačgārnības runādami, lai aizrautu mācekļus sev līdzī. (Ap.d.20:30)

Uzmanieties, ka neviens jūs nesavaldzina ar savu prātniecību un tukšu maldināšanu, kas balstās uz cilvēku mācībām (..) (Kol.2:8)

Un kāda bija viena no maldu mācībām, ko jau apustuļa Pāvila dzīves laikā sludināja?

(..) viņu vārdi kā ēdējs krimzdami krimtīs; tādi ir Himenajs un Fiiēts, kas ir *noklīduši no patiesības, sacīdami, ka augšāmcelšanās esot jau notikusi, un sagroza dažiem ticību.* (2.Tim.2:17-18)

Pāvils paredzēja, ka nākotnē (..) nāks laiks, kad viņi nepanesīs veselīgo mācību, bet uzkraus sev mācītājus pēc pašu iegribām, kā nu ausis niez, un novērsīs ausis no patiesības, bet piegriezīsies pasakām. Bet tu paliec skaidrā prātā visās lietās (..) (2.Tim. 4:3-5)

2. vēstulē Timotejam, pēdējā vēstulē, ko apustulis Pāvils uzrakstīja pirms savas mocekļa nāves, viņš vēlreiz ietekmīgi apraksta mūsu vienīgo Bībeles cerību nāves priekšā:

Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis, ticību esmu turējis. *Atliek man tikai saņemt* taisnības vainagu, ko mans Kungs, taisnais tiesnesis, *dos man viņā dienā, un ne tikvien man, bet arī*

visiem, kas ir iemilējuši viņa parādīšanos. (2.Tim. 4:7-8)

Patiesam kristietim nāves priekšā nav jāpadodas izmisumam. Viņš ir pārliecināts par augšāmcelšanos. Ticīgam cilvēkam nāve ir miegs, kam seko krāšņa atmošanās mūžīgai dzīvībai.

Lūdzu, izlasiet jautājumus un vēlreiz pārdomājiet šīs nodaļas secinājumus:

Kā Bībelē nosaukta nāve?

1.Kor.15:6,20, KJV; Jņ.11:11-14

Kas Bībelē teiksts par mirušo augšāmcelšanos?

Jņ.11:23-24; Jņ.5:28-29; Jņ.6:39,40,44,54; 1.Kor.15:22,23; Jes.26:19; Dan.12:2,13; 1.Kor.15:15,52

Kad atpestītie saņems Debesīs uzglabāto mantojumu?

1.Pēt.1:3-5

Kādu secinājumu varam izdarīt, pārdomājot:

1.Kor.15:32

Bībelē teikts, ka visu laikmetu ticīgie cilvēki apsolīto vēl nav saņēmuši:

Ap.d.2:29,34; Ebr.11:13

Kad viņi to saņems?

Ebr.11:39-40

Kad izredzētie tiks sapulcināti, lai iemantotu Dieva Valstību?

Mat.24:31; Mat.25:31-34

Kad algu saņems tie, kas sekojuši Jēzum?

Atkl.22:12; Kol.3:4; Lk.14:14; Mat.16:27

Kāda maldu mācība satrauca apustuļi Pāvilu?

2.Tim.2:17-18

Kas ir ticīgo pirmsnāves mierinājums?

1.Tes.4:13-18

3. VAI ARĪ BEZDIEVĪGIE PIEDZĪVOS AUGŠĀMCELŠANOS?

Vispirms daži Jēzus vārdi:

(..) nāk stunda, kad visi, kas ir kapos, dzirdēs viņa balsi! Un nāks ārā: tie, kas labu darījuši, lai celtos augšām dzīvībai, bet tie, kas ļaunu darījuši, lai celtos augšām sodam. (Jņ.5:28-29)

Visi mirušie, vai tie bijuši labi vai ļauni, gulēs kapā līdz augšāmcelšanai. Labie tiks uzmodināti mūžīgai dzīvībai, bet ļaunos sagaida sods.

Apustuļi nemācīja nekādu citu mācību kā tikai to, ko mācīja viņu skolotājs — Jēzus Kristus.

levērosim sevišķi divus šādus izteicienus:

(..) man ir cerība uz Dievu (..). ka būs taisno un netaisno

augšāmcelšanās. (Ap.d.24:15)

(..) mums visiem jāparādās Kristus soģa krēsla priekšā, lai ikviens saņemtu algu par to, ko, miesā būdams, darījis, vai labu, vai ļaunu.
(2.Kor.5:10)

Bezdievīgajiem ar nāvi viss vienkārši nebeidzas.

(..) Bīstieties no tā, kam ir vara nonāvēt un pēc tam iemest ellē. (..)
(Lūk.12:5)

Ar savu apcietināto un neatgriezīgo sirdi tu sev pašam krāj sodu, kas nāks pār tevi dienā, kad parādīsies Dieva dusmība un viņa taisnā tiesa. Jo viņš ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem. Tiem, kas neatlaidīgi dara labu un meklē godu un atzinību Dieva priekšā un to, kas neiznīkst, viņš dos mūžīgo dzīvību. Bet pār tiem, kas ir spītīgi un neklausā patiesībai, bet seko netaisnībai — dusmas un bardzība!
(Rom.2:5-8)

Neatbrieties pašī, mīļie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: «Man pieder atbrietšana, es atmaksāšu,» saka tas Kungs.
(Rom.12:19)

(..) cilvēkiem nolemts vienreiz mirt, bet pēc tam tiesa. (Ebr.9:27)

Bezdievīgie neuzcelsies vienlaikus ar ticīgajiem. Par notikumu secību raksta apustulis Pāvils:

(..) kā Ādamā visi mirst, tāpat arī Kristū visi tiks dzīvi darīti.

(..) vispirms Kristus, pēc tam tie, kas Kristum pieder viņa atnākšanas dienā. Un tad nāk laika piepildījums, kad viņš nodod valstību Dievam un Tēvam, kad viņš būs iznīcinājis katru valdību, varu un spēku. (1.Kor.15:22-24)

Pirmais augšāmcēlās Kristus. Ar Kristus otrreizējo atnākšanu augšāmcelsies mirušie ticīgie. Beidzot visi bezdievīgie tiks tiesāti. Par to mēs runāsim kādā no turpmākajām nodaļām.

Apskatīsim tuvāk notikumus, kas risināsies, Kristum nākot. Visi atpestītie, Jēzum nākot, uzgavilēs. Būdami pārvērsti, viņi var panest Jēzus atnākšanas godību. Citādi tas ir ar bezdievīgajiem. Viņu grēcīgajā stāvoklī Jēzus godība jau tiem ir nepanesama. Tie visi iet bojā.

Un debess savēlas kā grāmata, ko satin, un visi kalni un visas salas tika izkustinātas no savām vietām. Zemes ķēniņi, varenie, virsnieki un bagātie, stiprie un katrs vergs un brīvais paslēpās alās un klinšu aizās, sacīdami kalniem un klintīm: «Kritiet uz mums, apslēpiet mūs

no tā vaiga, kas sēd goda krēslā, un no Jēra dusmām (..)» (Atkl.6:14-16)

Arī Lk.17:26-30, Mat.24:37-39, Atkl. 19:17-21 ziņo, ka visi bezdievīgie Jēzus atnākšanas laikā nomirs. Visi ticīgie tad būs Debesīs, bet bezdievīgie būs miruši.

(..) tas Kungs tiesājas ar tautām, viņš sauc pie atbildības visu cilvēci, bezdievjus viņš nodod zobena varā! (..) nelaime soļo no tautas uz tautu (..) Tā Kunga nokautie gulēs tanī dienā no viena zemes gala līdz otram neapraudāti, nepievākti un neaprakti, tie būs kā mēslojums atklātā laukā. (Jer. 25:31-33)

Tomēr tas vēl nav bezdievīgo gals. Pēc ilgāka laika Dievs viņus uzmodinās, lai viņi stātos pasaules Soģa priekšā un saņemtu pelnīto algu par saviem darbiem.

Zeme sašķīdīs drupās, zeme sabirzīs drumstalās, tā grīļosies, svārstīsies, ļodzīsies, drebēs, tā sabirs pīšļos. Zeme zvalstīsies šurpu un turpu kā piedzērusies, tā šūposies kā šūpulis, kā guļamais tīkls, smagi guļ uz tās viņas grēki, tā kritīs un necelsies vairs. Tanī dienā tas Kungs pārbaudīs un piemeklēs augstības karaspēku augstībā un zemes ķēniņus virs zemes; viņus iemetīs kā cietumniekus bedrē un ieslēgs cietumā un tad pēc ilgāka laika iztiesās. (Jes.24:19-22)

Jēzus atklāja Jānim, ka no ticīgo augšāmcelšanās līdz bezdievīgo augšāmcelšanai jāpaiet tūkstoš gadiem.

Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājuši tūkstoš gadi. (Atkl.20:5)

Uz jautājumu, kas pēc tam notiks ar bezdievīgajiem, atbildēsim vēlāk.

Nākamajā nodaļā mēs centīsimies uzzināt no Dieva Vārda, kur atrodas mirušie līdz augšāmcelšanai.

4. KUR ATRODAS MIRUŠIE LĪDZ AUGŠĀMCELŠANAI?

Bībele vēsta, ka visi cilvēki pēc nāves nonāk tikai vienā vietā. Tā nenorāda vienu vietu taisnajiem un kādu citu — ļaunajiem. Vecā Derība šo vietu apzīmē ar ebreju vārdu **sheol**, turpretī Jaunā Derība šīs vietas apzīmēšanai lieto grieķu vārdu **hadēs**.

Tālākās rakstvietas rāda, ka ar **sheol** un **hadēs** domāta vieta mirušajiem, kurā nonāk visi cilvēki, — labie un ļaunie. Lai apzīmētu kapu, kapsētu, apbedīšanas vietu, bedri utt, liek lietoti arī citi vārdi, tomēr tiem šajā jautājumā nav sevišķas nozīmes. Elberfelda Bībeles tulkojumā (vācu valodā) šie abi vārdi **sheol** (ebreju) un **hadēs** (grieķu) nav vāciski tulkoti, tādēļ tagad izlasīsim dažus tekstus, atstājot šos vārdus iekavās.

Dievbijīgais Jēkabs domāja, ka viņa ticīgais dēls Jāzeps līcis kāda zvēra saplosīts un atrodas pazemē (**sheol**) un ka arī viņš pats tur nonāks pēc nāves.

(..) Sērodams es sekošu savam dēlam uz pazemi (sheol)! (..)
(1.Moz.37:35)

Bezdievīgā Koraha dzimta dzīvi nogrima ellē (**sheol**) līdz ar viņu mājām un viņu iedzīvi.

(..) zeme atvērs savu muti, un tā to aprīs līdz ar visu, kas tiem pieder, ka tie dzīvi nogrimst ellē (sheol) (..) tad zeme, uz kuras tie stāvēja, pāršķēlās, un zeme atdarīja savu muti un aprija viņus un viņu namus, kā arī visus cilvēkus, kas bija pie Koraha, un visu šo cilvēku mantu līdz ar viņiem. Un tie dzīvi nogrima ellē (sheol) ar visu, kas tiem piederēja (..). (4.Moz.16:30-33)

Dāvids, bēgdams no Saula, jutās tā, it kā to jau būtu apņēmušas nāves saites.

Jo nāves bangas bija mani apņēmušas, Beliāla upes mani biedēja, elles (sheol) saites mani apvija, nāves cilpas mani žņaudza.
(2.Sam.22:5-6)

Zīmīgi ir tas, ka dievbijīgā Anna savā slavas dziesmā atrod mierinājumu no **sheol** — viņa piemin augšāmcelšanos.

Tas Kungs nokauj, un viņš dara dzīvu. Viņš nogrūž lejā ellē (sheol) un atkal uzved augšā. (1.Sam.2:6)

Grieķu vārdam **hadēs**, kas Jaunajā Derībā tiek pieminēts vairākkārt, ir tāda pati nozīme kā ebreju vārdam **sheol**. Par to var pārliecināties, salīdzinot Ps. 16:10 ar Ap.d.2:27

Jo tu manu dvēseli nepametīsi nāves varā (sheol), savam svētajam tu neliksi redzēt satrūdēšanu. (Ps.16:10)

Jaunajā Derībā tā pati rakstvieta top citēta šādi:

Jo tu manu dvēseli nepametīsi pazemē (hadēs), nedz savam Svētajam liksi redzēt satrūdēšanu. (..) Brāļi, es uzdrošinos atklāti ar jums runāt par ciltstēvu Dāvidu: tas ir nomiris un aprakts, un viņa kaps ir pie mums līdz šai dienai. (..) Viņš, to paredzēdams, ir runājis par Kristus augšāmcelšanos: viņš nepalika pazemē (hadēs), un viņa miesas neredzēja satrūdēšanu. Jo Dāvids nav uzkāpis Debesīs (..) (Ap.d.2:27, 29, 31, 34)

Cilvēki parasti satrūd kapā (**sheol** jeb **hadēs**), tomēr Kristus bija izņēmums, jo viņš tapa uzmodināts, pirms viņa miesa sāka trūdēt.

Jēdzieniem **sheol** un **hadēs** nav nekā kopīga ar to, ko parasti sauc par elli. Elles apzīmēšanai Bībele lieto citu vārdu. **Sheol** Vecajā Derībā (bez apokrifiem) sastopams 64 reizes un **hadēs** Jaunajā Derībā 10 reižu. Nevienā no šīm vietām nav teikts, ka **sheol** jeb **hadēs** degtu uguns, ka tur mocītos cilvēki, cilvēki pie pilnas apziņas kaut ko pārdzīvotu vai arī ļaundari tiktu sodīti. Dažas no šīm rakstvietām runā par sodīšanu, tomēr sods ir tas, ka cilvēkiem jāmirst un jāgrimst kapā. Bet nekur nav teikts, ka cilvēki kapā (**sheol** jeb **hadēs**) top mocīti vai sodīti. (Par Lūkas evaņģēlija 16. nodaļu runāsim vēlāk.)

Vārdus **sheol** un **hadēs** lieto, salīdzinot ar zemes putekļiem, ar tārpiem un trūdēšanu. Ar vārdu **geenna**, kas nozīmē *elli*, ir tieši pretēji, jo tur, kur tas tiek lietots, nekad nav runa par trūdēšanu, bet gan par *mešanu ugunī, mokām un sodu*. Vēlāk arī to iztīrāsīm.

Kad cilvēks ir miris, tas tiek apbedīts un dus kapā (**sheol, hadēs**). Bībele apgalvo, ka mirušais vairs nedzīvo un tas ir zaudējis jebkuru iespēju kontaktēties ar Dievu un cilvēkiem.

Dzīvie vismaz vēl zina, ka viņiem ir jāmirst, nomirušie turpretī vispār nezina vairāk nekā, tiem arī nav vairs ko algas gaidīt; pat viņu piemiņa aizmirstas. (..) Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari, jo pazemē (sheol), kurp tavs ceļš iet, nav ne darba, ne vairs kādu pārdomu, ne atziņas, nedz gudrības. (Sal.māc.9:5,10)

Jo nāvē tevi vairs nepiemin. Kas gan pazemē (sheol) tevi slavēs? (Ps.6:6)

Vai tad tu darīsi brīnumus mirušo vidū, jeb vai nāvē aizgājušie celsies tevi godāt? Vai kapā sludinās tavu žēlastību, tavu uzticību nāves valstībā? Vai tavas rīcības brīnumus atzīs un paudīs tumsībā un tavu taisnību aizmirstības zemē? (Ps.88:11-13)

Ne mirušie slavēs to Kungu, nedz tie, kas nokāpuši klusuma zemē. Bet mēs slavēsīm to Kungu (..) (Ps.115:17-18)

Nomirstot sairst ne vien ķermenis, bet izzūd arī garīgās un dvēseles funkcijas.

Kad gars iziet no miesas, tad viņi atgriežas pīšļos, un tanī pat brīdī viņu nodomi aiziet bojā. (Ps.146:4)

(..) Ne jau apakšzeme tevi slavē, ne jau nāve teic tavu slavu, un ne tie, kas apgulušies kapa tumsā, cerē uz tavu patiesību. Nē!— Bet dzīvie, — jā, dzīvie slavē tevi (..) (Jes.38:18-19)

(..) Ābrahāms nekā nezina par mums, Izraēls mūs nepazīst(..) (Jes.63:16)

Tā kā nāve ir pilnīgs dzīvības pretstats, tad cilvēkam pēc viņa nāves vairs nav nekādas dalība tajā, kas notiek virs zemes.

Tāpēc redzi, es tevi piepulcināšu taviem tēviem, un tu ar mieru tiksī guldīts savā kapā, un tavas acis neredzēs visu to nelaimi (..) (2.Ķēn.22:20)

Pie visiem šiem izteicieniem nekad neaizmirsīsim, ka Bībele nāvi salīdzina ar miegu. Īsts, netraucēts miegs, kurā nekā nezina. Tomēr visiem cilvēkiem pienāks tā diena, kurā Jēzus varenā balss tos modinās no nāves miega.

5. DVĒSELES NEMIRSTĪBA NEBĪBELISKS JĒDZIENS

Dievs, radot pirmo cilvēku, vispirms no zemes izveidoja ķermeni un tad iepūta viņa nāsīs dzīvības dvašu (ebr. **ruach**). **Ruach** tiek tulkots dažādi: dvaša, vējš, dzīvības dvaša, elpa, gars utt. **Tā cilvēks kļuva par dzīvu dvēseli.** (Citos tulkojumos — par dzīvu būtni.)

Un Dievs tas Kungs izveidoja cilvēku no zemes un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvašu; tā cilvēks kļuva par dzīvu būtni.(1.Moz.2:7)

No zemes veidotais nedzīvais ķermenis **kļuva par dzīvu dvēseli**, kad Dievs viņa nāsīs iepūta dzīvības elpu. Tas ir skaidrs un nepārprotams fakts, ka cilvēks nevis saņēma dzīvu dvēseli, bet gan kļuva par dzīvu dvēseli.

Renē Pahe raksta savā grāmatā «Viņpasaule» raksta:

Cilvēks ir dzīva dvēsele (..) Kad Dievs viņu bija izveidojis no zemes putekļiem, viņš iepūta cilvēka nāsīs dzīvības dvašu. Un tā cilvēks kļuva par dzīvu dvēseli (jeb dzīvu būtni). (17. lpp.)

Friča Rīnekera grāmatā «Labākais vēl priekšā. Par dzīvi pēc nāves» rakstīts:

Bībele tādēļ neiedala un nešķiro cilvēku trijās daļās, proti, šeit gars, tur dvēsele, tur miesa! (..) Tā uzskata cilvēku par veselu vienību. Dvēsele un gars nevar atbrīvoties jeb atraisīties no miesas, un otrādi! (41. lpp.)

Tā cilvēks kā izveidota būtne ir miesa, dvēsele un gars. Miesa, dvēsele un gars ir neatdalāmi savstarpēji cits ar citu un viens otrā sasaistīti. (44. lpp.)

Fricis Rīnikers 45. lappusē citē profesora Emīla Brunnera rakstīto:

Cilvēks ir viens veselums, proti, gars, dvēsele un miesa. Dieva radība ir vienota, kur kopīgi saistīti garīgais un dabīgais. Kopā tie no Dieva «aizbēguši», kopā tiem jātiek atpestītiem (..) miesai un dvēselei kopīgi jāatgriežas pie Dieva. (45., 46. lpp.)

1978. gadā Vācijā izdeva Špirosa Codiata (*Spiros Zod-hiates*) grāmatu «Dzīve pēc nāves». Iesākumā rakstīts:

Dievs Jehova izveidoja cilvēku no zemes pišļiem un iepūta viņa nāsīs dzīvības elpu, un cilvēks kļuva dzīva dvēsele. Šis pants atklāj cilvēka radīšanas precīzo kārtību, kurā darbojās Dievs. Viņš vispirms izveidoja cilvēku no parastiem zemes putekļiem. Tas bija viņa ķermenis, viņa eksistences vieliskais elements. Lai gan ķermenis visās daļās bija pilnīgs, tas tomēr bija nekustīgs un bez dzīvības. Vēl nebija *Dzīvība*, elements, kas sirdij liek pukstēt un domām veidoties, nebija arī jūtu, ne arī sevis apzināšanās. Bija tikai ķermenis, Dieva pirmā radīšanas akta produkts. Tad Dievs spēra otru soli. Viņš *iepūta viņa nāsīs dzīvības elpu, un cilvēks kļuva dzīva dvēsele.* (17. lpp.)

Tomēr pēc šeit teiktā viss tiek apgriezts otrādi:

Cilvēks ir dvēsele, kas dzīvo kādā ķermenī (..). Ķermenis nav identisks ar dvēseli, ne arī dvēsele ar ķermeni. (18. lpp.)

Mēs redzējām, ka Dievs radīja cilvēku no vieliska ķermeņa un vienu, ar vielu nesaistītu dvēseli (..). Elpa (1. Mozus 2:7), gars jeb dvēsele, ko Dievs iepūta cilvēka ķermenī (..) (26. lpp.)

Tātad Renē Pahe, Fricis Rīnekers un Spiross Codiata savās grāmatās apgalvo, ka dvēsele kā apzinīga būtne nāves brīdī pamet ķermeni. Lasītājam bieži nemaz nav iespējas pārliecināties, vai tas saskan ar Bībeles viedokli.

Atkārtosim vēlreiz pavisam skaidri: **radīšanas brīdī cilvēks nesaņēma nekādu dvēseli, bet viņš kļuva par dvēseli**, kad Dievs iepūta dvašu nedzīvajā ķermenī.

Vārds **ruach** Vecajā Derībā minēts 379 reizes. Tomēr nekur no daudzajām vietām netiek teikts, ka **ruach** būtu kaut kas atdalīts no cilvēka un spētu domāt, rīkoties vai just. Vārds **ruach** tiek tulkots kā *elpa, gaisa kustība, elpa degunā, dzīvības elpa, dvēsele, gars, saprāts, sajūta, griba, padoms, nolūks, Dieva Gars, īgnums, drosme*. Kad Dievs dod **ruach**— cilvēks dzīvo. Kad viņš atņem **ruach**, mirst cilvēki, mirst zvēri:

Tiešām, kāds ir cilvēku, tāds pats ir arī dzīvnieku liktenis: kā viens, tā otrs mirst, visiem ir viena dvaša (ruach), un cilvēks nav pārāks par dzīvniekiem. Visi noiet vienā vietā; visi viņi ir cēlušies no pišļiem, un visi atgriežas atpakaļ pišļos. (Sal.māc.3:19-20)

Ruach varam salīdzināt ar elektrisko strāvu. Kad strāvu ieslēdz, spuldzē rodas gaisma, sildaparātā siltums, mašīnā spēks. Tā vienmēr ir tā pati strāva. Cilvēks un neskaitāmās dzīvnieku sugas dzīvo, kamēr Dievs tiem dod dvašu. Ja Dievs dvašu paņem atpakaļ, tad cilvēks un dzīvnieks sairst putekļos, un viņi

klūst atkal par zemi.

Tiešām, pišļiem būs atkal atgriezties atpakaļ zemē un klūt par to, kas tie iepriekš bijuši, un garam (*ruach*) atkal atgriezties atpakaļ pie Dieva, kas to ir devis. (Sal.māc.12:7)

Tie visi iegāja pie Noasa šķirstā, ik pa divi no katras radības, kurā mīt dzīvības dvaša (*ruach*) (..) Viss, kam bija dzīvības dvaša (*ruach*), kas dzīvoja sausumā, nobeidzās. (1.Moz.7:15,22)

(..) kad tu apslēp savu vaigu, tad viņi krīt bailēs; kad tu tiem atņem dvašu (*ruach*), tad viņi mirst un atgriežas pišļos. Kad tu sūti savu garu (*ruach*), tad viņi top dzīvi radījumi, tā tu atjauno zemes seju.
(Ps.104:29-30)

Ir ļoti svarīgi ievērot, ka nāvē ar cilvēku un dzīvnieku notiek viens un tas pats. Dievs vienkārši paņem atpakaļ to dzīvību (ebrejiski ***ruach***, grieķiski ***pneuma***), ko viņš ir devis. Labo cilvēku dzīvība, ļauno cilvēku dzīvība, kā arī dzīvnieku dzīvība, tiem mirstot, atgriežas pie Dieva, kas to ir devis.

Jaunajā Derībā grieķu vārds ***pneuma*** pārtulkots ar vārdu *gars*. Tas minēts 385 reizes un nozīmē gan *elpu*, gan *gaisa kustību*, *cilvēka garu*, *vēju*, *dvēseli*. Pirmskristieši labi saprata, kura nozīme katrā gadījumā bija domāta. Stefans, kad viņu nomētāja ar akmeņiem, lūdza:

(..) Kungs Jēzu, pieņem manu garu (*pneuma*). (Ap.d.7:59)

Stefans zināja, ka Dievs viņam bija devis dzīvību un tagad lūdza: ņem manu dzīvību, es to nolieku Tavās rokās. Pretējais notika, kad Jēzus uzmodināja kādu meitenīti:

Bet viņš satvēra viņas roku un sauca: «Meitiņ, celies augšā!» Un viņas gars (*pneuma*) atgriezās, un viņa tūdaļ uzcēlās (..) (Lūk.8:54-55)

Viņas dzīvība atgriezās. Viņa atkal bija dzīva.

Otrs nozīmīgs jēdziens Vecajā Derībā tiek izteikts ar ebreju vārds ***nephesh***. Tas pieminēts 745 reizes. Šo vārdu var pārtulkot vairāk nekā 40 dažādās nozīmēs, piemēram, kā *dvēseli*, *dzīvību*, *personu*, *garu*, *sirdi*, *gribu*, *patiku*, *dzīvu radību*, *nāvi* jeb *līķi*, *elpu*, *dzīvnieku*, *zivi*, *izpriecu* utt. Vēlāk dažos piemēros redzēsīm šī jēdziena pielietojumu.

Atbilstošais grieķu vārds ***psuchē*** Jaunajā Derībā minēts 105 reizes. To tulko ka *dvēsele*, *dzīvība*, *sirds*, *drosme*. Par Pāvilu un Barnabu mums vēsta, ka viņi savas dvēseles (dzīves, dzīvības, sirdis) nodevuši par Kunga Vārdu:

(..) kas savas dzīves (*psuchē*) nodevuši mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdam. (Ap.d.15:26, KJV)

Vecajā un Jaunajā Derībā ir daudz piemēru, kuri rāda, ka Bībele ar vārdu *dvēsele* saprot visu cilvēku.

Kas viņa vārdus uzņēma, tos kristīja, un tanī dienā tiem pievienojās ap trīs tūkstoši dvēseļu [cilvēku]. (Ap.d.2:41)

Šajā sakarībā interesanti salīdzināt senākus Bībeles tulkojumus ar jaunākiem. Vecajā Lutera Bībelē Eceh. 18:4 tulkots šādi:

Redzi, visas dvēseles (*nephesh*) pieder man, kā tēva, tā arī dēla dvēsele (*nephesh*), abas man pieder; kura dvēsele (*nephesh*) grēko, tai jāmirst. (Eceh.18:4)

Un tagad aplūkosim šo rakstvieru jaunajā, 1975. gadā izdotajā revidētajā vācu Bībelē:

Jo redzi, visi cilvēki man pieder; man pieder tēvi un dēli; tāpat kā katram, kas grēko, jāmirst. (Eceh.18:4)

Lutera Jubilejas Bībelē 7. psalmā vārds *nephesh* tika tulkots ar vārdu *dvēsele*:

Kungs, mans Dievs, pie tevis es tveros! Atpestī mani no visiem maniem vajātājiem un izglāb mani! Ka tie nesaplosa manu dvēseli (*nephesh*) kā lauva, tādēļ ka es esmu bez palīga. (Ps.7:2-3)

Revidētajā Lutera tulkojumā vārdu *manu dvēseli* vietā izmantots personvietniekvārds *mani*, un to *nephesh* šajā pantā arī nozīmē.

Kad apustulis Pāvils uzmodināja jaunekli, kas bija izkritis pa logu, viņš teica:

Neuztraucieties, viņa dvēsele (*psuchē*) vēl ir viņā.

Apustulis Pāvils ar to pateica, ka jauneklis nav vairs miris, bet atkal dzīvo.

Atcerēsimies, cik bieži pieminēti šie svarīgie vārdi, ko var pārtulkot kā *gars* un *dvēsele*.

Vecajā Derībā

Gars — *ruach* - 379 reizes

Dvēsele — *nephesh* - 745 reizes

Jaunajā Derībā

Gars — *pneuma* - 385 reizes

Dvēsele—*psuchē* - 105 reizes

Šie četri svarīgākie vārdi vien minēti Bībelē vairāk nekā 1600 reizes. Tomēr ne vienu vienīgu reizi netiek apzīmēts kaut kas tāds, kam ārpus ķermeņa būtu apzinīga eksistence. Nekad neko tādu neizsaka, kas dotu iemeslu secināt par kādu no ķermeņa atdalītas, apzinīgas būtnes veidu. Un nevienu reizi nerunā

par nemirstīgu dvēseli vai par kādu neiznīcināmu garu. Slēdziens ir skaidrs: nemirstības nav ne dvēselei, ne arī cilvēka garam.

Dieva Vārds nepārprotami apgalvo, ka vienīgi Dievam ir nemirstība. *Vienīgi nozīmē — nevienam citam.*

Kam vienīgam ir nemirstība, kas dzīvo nepieejamā gaismā, kuru neviens cilvēks nav redzējis, nedz arī var redzēt, — viņam lai ir gods un mūžīga vara! Āmen! (1.Tim.6:16)

Pretstatā Dievam cilvēki vēl ir mirstīgi. Tikai Jēzus, atnākšanas laikā atpestītie saņems nemirstību no Dieva.

(..) tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: «Nāve ir aprīta uzvarā!»(..) (1.Kor.15:53-54)

Visā Bībelē vārds *nemirstība* (angļu *immortality*, grieķu *atlmnasia*) parādās tikai trīs reizes. Padomāsim paši, ko tas nozīmē, ka Dievam vienīgam ir nemirstība, un to, ka ticīgie saņems nemirstību, tikai Kristum atgriežoties.

Viss cilvēks ir viena vesela vienība. Ja apustulis Pāvils saka — *jums jābūt nevainojamiem uz Kunga dienu, tad viņš domā par visu cilvēku, kam ir ķermenis, kas var just un domāt.*

Bet pats miera Dievs lai jūs svētī caurcaurim, un jūsu gars, dvēsele un miesa visā pilnībā lai paliek bezvainīgi līdz mūsu Kunga Jēzus Kristus atnākšanai. (1.Tes.5:23)

Visu cilvēku ir pārņēmis grēks. Visam cilvēkam jāklūst tīrītam, svētotam un atpestītam. Grēka dēļ cilvēks visu ir pazaudējis. Caur Kristu viss taps atkal atjaunots.

Palasīsim, ko, starp citu, attiecībā par mūsu jautājumu saka «Holandiešu Katehisms» (*Herder Bticherei, Band 382*):

Nomirst ne tikai rokas, kājas, rumpis un galva. Nē, viss laicīgais cilvēks nolemts nāvei. Šajā ziņā tiem ir taisnība, kas nepieņem mācību par dzīvi pēc nāves: miršana nozīmē galu visam cilvēkam, kādu mēs to pazinām. (521. lpp.)

Nāvei agrāk meklēja atrisinājumu, iedomājoties to kā miesas un dvēseles šķiršanos. Domāja, ka pēc nāves dvēsele, šķirta no miesas, turpina dzīvot, bet miesa sairst. Pastarā dienā šis miesas no zemes tikšot savāktas. Šis skaidrais priekšstats bija godīgs mēģinājums tēlaini izskaidrot Rakstu ziņojumus. Šodien mums tas jāizsaka savādāk, proti, tieši, lai būtu taisnīgi pret Rakstu izteicieniem (..) Kālab tad šodien mums ir jārunā citādi? Bībele cilvēka dvēseli nekad

neparāda pilnīgi atraisītu no savas miesas. Arī mēs, modernie cilvēki, to nedrīkstam. Kas kurš ir, tas ir ļoti atkarīgs arī kopā ar viņa miesu. Mēs nevaram iedomāties "Es" atdalītu no miesas. Pievērsīsimies Bībeles vārdiem bez aizspriedumiem. Kā tur rakstīts? Par Jēzu mēs lasām: viņš ir uzmodināts. Par mirušajiem: viņi taps uzmodināti (..) Vārds *dvēsele* kā tāds nenozīmē patstāvīgu, atdalītu, garīgu cilvēka daļu (..) Bībeliskais valodas veids nepazīst nekādu bezmiesas cilvēka dvēseli (..) (525. lpp.)

Ja bībeliskais valodas veids nepieļauj nekādu bezmiesas dvēseles iespējamību, kāpēc tad tieši par šo jautājumu ir tik daudzas pretbībeliskas maldu mācības?

Cēlonis šim sajūkam ir sātans, kuru Jēzus nosauca par meli un melu tēvu.

Jūs esat no sava tēva — velna un jums gribas piepildīt sava tēva kārības. Viņš no paša sākuma ir bijis slepkava un nestāv patiesībā, jo patiesības nav viņā. Melus runādams, viņš runā pēc savas dabas, Jo viņš ir melis un melu tēvs. (Jņ.8:44)

Jau paradīzē sātans sāka darboties. Dievs sacīja pirmajiem cilvēkiem:

(..) tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.(1.Moz.2:17)

Sātans sacīja: «Jūs nemirsit vis.» (1.Moz.3:4) Kam bija taisnība? Dievam, kas sacīja: «Tu mirsi», vai sātanam, kas apgalvoja: «Jūs nemirsit vis»?

No nākamajiem tekstiem redzam, ka nāve ir grēka tiešās sekas.

Tātad: kā viena cilvēka vainas dēļ pasaulē ienācis grēks un • ar grēku — nāve, un tādā kārtā visu cilvēku dzīvē ienākusi nāve, jo visi viņi ir grēkojuši. (Rom.5:12, arī Rom.6:23)

Sava vaiga sviedros tev būs maizi ēst, kamēr tu atgriezies pie zemes, jo no tās tu esi ņemts: tu esi puteklis, un pie pīšļiem tev būs atkal atgriezties. (1.Moz.3:19)

Taču tas, ko mēs atklājam otrajā nodaļā, vēl nav viss. Kristus atkal atnākšanas brīdī visi, kas Dievam pieder, tiks uzmodināti mūžīgai dzīvībai.

6. UN TOMĒR IR KĀDA ELLE!

Ir kristieši, kas pilnīgi noliedz elles eksistenci. Taču trešajā nodaļā mēs lasījām Bībeles tekstus, kuros bija rakstīts, ka ļaunie reiz augšāmcelsies sodam. Dieva Vārds nepārprotami runā par nenožēlojušo grēcinieku sodu nākotnē. Šeit ir daži izteicieni:

Tai dienā, kad Dievs caur Jēzu Kristu spriedīs tiesu par to, kas

cilvēkos apslēpts (..) (Rom.2:16)

(..) kas, cilvēka stāvokli neievērodams, spriež tiesu pēc ikkatra darba (..) (1.Pēt.1:17)

Tā tas Kungs prot (..) netaisnos paturēt *mokām soda dienā.*
(2.Pēt.2:9)

Bet tagadējās debesis un tagadējo zemi *glabā* un uztur tas pats vārds *ugunij un bezdievīgo cilvēku tiesas un pazudināšanas dienai.*
(2.Pēt.3:7)

To cilvēku sodīšana, kas noraidījuši Pestītāju un nocietinājušies savos grēkos, būs šausmīga.

Jo, ja mēs pēc patiesības atziņas saņemšanas tīši grēkojam, tad neatliek vairs upuris par grēkiem, bet gan *briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums, kas aprīs pretiniekus.* (Ebr. 10:26-27)

Tam būs arī jādzer Dieva dusmu vīns neatšķaidīts, kas ieliets viņa bardzības kausā, un tam būs jācieš mokas ugunī un sērā(..) (Atkl.14:10)

Dievs sodīs taisnīgi, dodot katram pēc nopelna.

Cik gan smagāku sodu, jūs domājat, pelnīs tas, kas Dieva Dēlu minis kājām un derības asinis, ar ko viņš svētīts, turējis par nesvētām un žēlastības garu nievājis. *Briesmīgi ir krist dzīvā Dieva rokā!*
(Ebr.10:29, 31)

(..) Šie dabūs jo grūtu sodu. (Marka12:40)

Šāds kalps, kas, zinādams sava kunga gribu, nebūs sagatavojies vai darījis pēc viņa prāta, *dabūs daudz sitienu.* (Lūk.12:47)

Dievišķā tiesa un sods nāk pār tiem cilvēkiem, kas neko nevēlas zināt par Kristus pestīšanas darbu un kas stūrgalvīgi nocietinās savos grēkos.

Cilvēkiem ir divi iespējamie ceļi, un Jēzus skaidri rāda, kur katrs beidzas:

Ieeita pa šaurajiem vārtiem, jo vārti ir plati, un ceļš ir plats, kas aizved uz pazušanu (*apōleia*), un daudz ir to, kas pa tiem ieiet. Bet šauri ir vārti, un šaurs ir ceļš, kas aizved uz dzīvību, un maz ir to, kas to atrod. (Mat. 7:13-14)

Šaurais ceļš — dzīvība; platais ceļš — pazušana. Tā skanēs Dieva spriedums. Grieķu vārdu *apōleia* Lutērs tulko kā *pazudināt, nolādēt, nozīmē samaitāt, iznīcināt, iet bojā*, tātad tieši pretēji dzīvībai, *Apōleia* var arī nozīmēt *iet pazušanā* (Jņ.17:12).

Apustulis Pāvils paskaidro:

(..) ja Dievs, gribēdams parādīt savu dusmību un zināmu darīt savu varu, lielā lēnprātībā ir panesis pazušanai (*apōleia*) radītos dusmības traukus. (Rom.9:22)

Apōleia nozīmē arī *iznīcināšanu*. Fil.1:28 *glābšanai* tiek pretstatīta *iznīcināšana*; Fil.3:19-20 *samaitāšanai* tiek pretstatīta *Debesu pilsonība*. Grēka cilvēks ir pazudināšanas dēls (2.Tes.2:3). Ievēribas cienīgs ir šāds izteiciens:

Bet kas grib tapt bagāts, krīt kārdinājumā un valgā un daudzās bezprātīgās un kaitīgās iegribās, kas gāž cilvēkus postā un pazušanā. (I.Tim.6:9)

Arī Pēt.2:1, 3; 3:7, 16 atrodama **apōleia** ar nepārprotamu nozīmi — *izpostīšana, iznīcināšana, bojāeja*. Atkl.17:8,11 arī rakstīts **apōleia**, kas tulkots kā *bojāeja*.

Cits grieķu jēdziens — **olethros aiōnios**— izsaka līdzīgu domu. 2.Tes.1:9 tas tulkots kā *mūžīga pazušana*. Minētās rakstvietas precīzi saskan ar Jēzus izteicieniem, ka tikai tie mantos dzīvību, *kas tic uz viņu* (Jāņa 3:15, 16,36). Arī šajā vietā mums jāatceras, ka dzīvība nav mūsos pašos, bet iegūstam to vienīgi no Jēzus Kristus. Bez Kristus nav nekādas dzīvības. Kas caur Kristus upuri nav kļuvuši dievbērni, tiem nav mūžīgās dzīvības cerības. Tiem ir vienīgi drūmas tiesas izredzes. (Jņ.5:29)

Vārds, kas runā par bezdievīgo soda vietu nākotnē un tādēļ tulkots ar vārdu *elle*, grieķiski ir **geenna**. Jaunajā Derībā tas minēts 12 reizes un, proti, Mat. 5:22, 29, 30; 10:28; 18:9; 23:15, 33; Marka 9:43,45, 47; Lūkas 12:5 un Jēk. 3:6. **Geenna** ir tas vārds, kas apzīmē nākotnes uguns sodu. Vārdam **geenna** ir interesanta vēsture, kas iesniedzas tālu Vecajā Derībā. Senos laikos mazā ieleja, kas piekļāvās Jeruzalemes pilsētas dienvidu daļai, piederēja Hinnoma dēliem. Bezdievīgais ķēniņš Ahass iekārtoja šajā ielejā pretīgu elku kalpošanu. Par Ahasu ir teikts:

(..) viņš nedarīja, kas bija taisns tā Kunga (..) acīs (..) un pat darināja baāliem tēlus. Un viņš nesa Ben-Hinoma ielejā kvēpināmos (..) un upurus un sadedzināja savus dēlus ugunī, kā tas ir negants paradums pagānu tautām (..) (2.Laiku 28:1-3)

Ķēniņš Manase rīkojās sevišķi ļauni (2.Laiku 33:6). Ķēniņš Josija kalpoja Dievam un apkaroja pagānu negantību. Viņš nopostīja ap Jeruzalemi uzceltos elku altārus (2.Ķēn. 23:5, 10). Tad daudzus gadsimtus Hinoma ieleja kļuva par Jeruzalemes atkritumu sadedzināšanas vietu. Tur sadedzināja arī noziedznieku līķus. Dienu un nakti kūpēja dūmi. No Jeruzalemes varēja redzēt, kā tie pacēlās pret debesīm. No šī Ben-Hinoma ielejas (saukta arī *Ge-Hinnom*) cēlās nosaukums vietai, kur bezdievīgie beidzot saņems sodu ugunī — Gehenna (sk.

Zeller, «Biblisches Hand-wörterbuch», Seite347).

Ārpus Jeruzalemes pilsētas esošā Hinoma ieleja kļuva par simbolu nākotnes soda vietai. Tas rāda, ka Bībele ar to saprot uguni, kuru Dievs pēc tūkstoš gadiem iededzinās, lai sodītu bezdievīgos, kurus viņš uzmodinās tiesai.

Ļaunie, pēc Atklāsmes grāmatas izteiciena, *citi mirušie*, uzcelsies tūkstoš gadu pēc Kristus atnākšanas, lai saņemtu sodu:

Bet pārējie mirušie neatdzīvojās, pirms nebija pagājuši tūkstoš gadu. (Atkl.20:5)

(..) [atliek] briesmīga tiesas gaidīšana un uguns karstums, kas aprīs pretiniekus. (Ebr.10:27)

Arī nāvi un nāves valstību iemeta uguns jūrā. Šī ir otrā nāve — uguns jūra. (Atkl.20:14)

Bet bailīgajiem, neticīgajiem, apgānītājiem, slepkavām, netikļiem, burvjiem, elku kalpiem un visiem melkuļiem būs sava daļa degošā sēra uguns jūrā; tā ir otrā nāve. (Atkl.21:8)

Nākamais pants mums vēlreiz nepārprotami parāda, ka bezdievīgie beigās tiks no uguns iznīcināti.

(..) Tad uguns krita no debesīm un aprija tos. (Atkl.20:9)

Otrā nāve, pēc kuras nav vairs nekādas augšāmcelšanās, atpestītos neskars.

(..) To, kas uzvar, neievainos otrā nāve. (Atkl.2:11)

Svētlaimīgs un svēts ir tas, kam daļa pie pirmās augšāmcelšanās. Pār tādiem otrai nāvei nav varas (..) (Atkl.20:6)

Šajā sakarībā mēs mazliet pārrunāsim vienu jautājumu, proti, vai elle turpinās degt tālāk visā mūžībā?

Patiesos lietas apstākļus noskaidrot mums palīdz, ja ebreju un grieķu vārdus jēdzieniem *mūžīgs, mūžība, neizdzēšams* apskata bībeliskā izpratnē. Vecās Derības ebreju tekstā jēdzienu *mūžīgi* izsaka ar vārdu **olam**, un grieķu Jaunā Derība to izsaka ar **aiōn**, no kura darināts īpašības vārds **aiōnios**. Visā Bībelē kopā šie vārdi minēti 541 reizi. Dažādās Jaunās Derības vārdnīcās vārdam **aiōn** dota vesela rinda nozīmju. **Aiōn** un **aiōnios** kā lietvārds un īpašības vārds apzīmē *ilgu laiku, senlaiku, aizvēsturisku laiku, no mūžības* (Ap.d.15:18), *nekad, nekad vairs, noslēgumu* (piemēram, pasaules vēstures laika, pļaujas laika), *dzīves laiku, paaudzes, nākamie laikmeti, pastāvīgs, ilgstošs*. Šeit daži piemēri, kas paskaidro šī vārda pielietojumu Bībelē.

Bet ja ebrejs teiks: «Es milu savu kungu, savu sievu un savus

bērnus,» tad lai viņš neiziet brīvībā. Tad lai viņa kungs to nostata Dieva priekšā un lai to pieved durvīm vai stabiem, un kungs lai ar īlenu izdur cauri viņa ausij, un tas lai kalpo viņam mūžīgi.(2.Moz.21:5,6)

Šeit mūžīgi jeb visu laiku nozīmē pavisam vienkārši cik ilgi viņš dzīvo.

Saskaņā ar 2.Moz.29:9 Āronam un viņa dēliem priesteram amats bija jāizpilda pēc *mūžīga* likuma. Tomēr mēs zinām, ka upuru kalpošana ar Kristus nāvi tika atcelta. Izpratni par vārdu *mūžīgs* dod arī 5.Moz.23:4.

Nevienam amonietim un nevienam moabietim nebūs nākt Tā Kunga draudzē, arī desmitā augumā tiem nebūs nākt; tiem *nemūžam* nav atļauts tikt uzņemtiem tā Kunga draudzē. (5.Moz.23:4)

Arī desmitam augumam *nemūžam* nav atļauts nākt draudzē. Lutera Jaunā Bībelē trāpīgi teikts: «Arī viņu pēcnācēji līdz desmitajam augumam lai nenāk Kunga draudzē.»

Samuēla māte bija nolēmusi savu dēlu novēlēt kalpošanai Kungam. Savu nodomu viņa izteica ar šādiem vārdiem: **Kad puisītis būs atšķirts, tad es viņu vedīšu, lai viņš rādās tā Kunga priekšā un tur paliek mūžam** (Latviešu Bībeles 1926. g. izdevums), bet jaunajā tulkojumā: (..) **lai viņš tur paliek uz mūžu.** (I.Sam.1:22)

28. pants vēlreiz paskaidro, kas ar vārdu *mūžam* bija domāts:

(..) esmu novēlējusi uz visu mūžu, kamēr tas dzīvos, — viņš ir no Tā Kunga izlūgts!

Kad lielā zivs bija norijusi Jonu, viņš zivs vēderā lūdza:

Es nogrimu pie kalnu pamatiem; zeme savas durvis pār mani bija aizdarījusi mūžīgi. (Jona 2:7, Latv. Bībeles 1926. g. izd.)

Jau septītā panta otrajā daļā Jona izsaka cerību, ka *mūžīgi* nenozīmē *uz visiem laikiem*:

Tu manu dzīvību esi izvedis no posta, Kungs, mans Dievs!

Osterloha un Engellanda Bībeles teoloģiskajā vārdnīcā par to teikts tā:

Jaunās Derības grieķu pirmtekstā mūžības apzīmēšanai visvairāk lietotais vārds *aiōerin* nozīmē ierobežotas mūžības jēdzienu (ar beigām). Grieķiski ir citi jēdzieni neierobežotībai, kas Jaunajā Derībā tikai starp citu tiek pieminēti, gandrīz nemaz netiek lietoti. Kas ir mūžīgs, tam nav jāturpinās bezgalīgi — pat ne tik ilgi, cik pastāv pasaule. (Vandenhoek, Gottingen, 1959, Seite 131,132)

Izteiciens *mūžu mūžos* (Atkl.14:11; 20:10) nozīmē ilgu laiku. Bībele saka, ka

nāks brīdis, kad Kristus velnam samīs galvu (1.Moz.3:15). Pavedinātājs un visi pavedinātie galu galā piedzīvos to pašu likteni, jo viņi visi uz mūžību tiks samaitāti, iznīcināti, izdzēsti. Viņi kļūs tādi, it kā viņi nekad nebūtu bijuši.

Atkl.20:14 noteikti apzīmē *uguns jūru* par otro nāvi. Līdz ar to tiek apstiprināts 9. pants, ka uguns no debesīm iznīcinās bezdievīgos.

Šajā sakarībā vēlamies pieminēt dažas domas par Marka evaņģēlija 9. nodaļu. 44., 46. un 48. pants ņemts no Jes. 66:24 un saka, ka *tārps nemirs un uguns neizdzīsīs*, tas nozīmē, cik ilgi vēl barība būs tārpiem un ugunij. Ar Hinoma ieleju arī bija tā. Kad Jeruzalemes pilsēta tika izpostīta, nekādi gruži un atkritumi vairs netika vesti uz Hinoma ieleju, *aiņiskā jeb mūžam degošā* uguns nodzisa. Tā saprotami ir arī teksti par **geenna**.

Sodomas un Gomoras pilsētas arī piemin kā piemēru sodīšanai ar *mūžīgo* uguni (Jūdas 7). Un tomēr 2.Pēt.2:6 sacīts, ka Dievs šīs pilsētas pārvērtis par *pelniem*. Tātad tās vairs nedeg.

Pēc Josijas nāves Jūda atkal nodevās elku kalpošanai. Praviētis Jeremija baidināja tautu no gaidāmām Dieva sodībām, ka neizdziestoša uguns aprīs Jeruzalemes namus (Jer.17:27). Neviens neticēs, ka šodien deg uguns, kas iznīcināja šo pilsētu.

Saskaņā ar Mat.5:29 un 30 *visa miesa*, tātad viss neatgriezeniskais grēcinieks, nevis tikai kāda nemirstīga dvēsele, tiks iemesta ellē (**geenna**).

Saskaņā ar Mat.10:28 ellē (**geenna**) iet bojā miesa un dvēsele.

No Jēzus vārdiem un Bībeles praviešu izteicieniem skaidri saprotams, ka bezdievīgais necietīs bezgalīgi, bet ies bojā. Kā nezāle top izravēta un sadedzināta, tā būs arī ar neatgriezīgajiem pastarā galā (Mat.13:40-42,49,50).

Skaidri to izsaka arī Jānis Kristītājs: (..) **bet pelavas sadedzinās ar neizdzēšamu uguni**. (Mat.3:12) Neviens nevar pretoties šai uguns varai. Vienīgi tad, kad tā visu savu darbu būs padarījusi, tā nodzīsīs. Šajā elles ugunī katrs saņems savu pelnīto sodu. Tad sadegs ļaunie, viņi izcietīs otro, galīgo nāvi, no kuras vairs nebūs nekādas atmošanās.

Vecās Derības pēdējā nodaļā ziņots, ka beigās bezdievīgie pilnīgi tiks iznīcināti un uz visiem laikiem izdzēsti.

«(..) nāks *diena*, kas kvēlos kā karsti nokurināta krāsns; tad visi pārgalvīgie nievātāji un ļaundari *būs kā rugāji*, un šī nākamā diena tiem pielaidīs uguni,» saka tas Kungs Cebaots, «un *neatstās* no viņiem pāri *ne saknes, ne stiebrus*. Bet jums, kas manu Vārdu bīstaties, *uzlēks taisnības saule*, un jūsos ieplūdīs dziedinājums no šīs saules spārnu gaismas, un jūs varēsiet staigāt iekšā un ārā, lēkādami kā barojami teļi. Jūs *samīsīt* bezdievīgos, jo *viņiem būs kļūt par pišļiem*

zem jūsu kājām tai dienā, kuru es būšu nolīcis!» saka tas Kungs Cebaots. (Malahijas 3:19-21)

Naks laiks, kad vairs nebūs nekādu bēdu, nekādu vaidu, nekādu sāpju. Visas grēku pēdas būs izdzēstas un iznīcinātas. Visums būs brīvs no sātana sacelšanās.

Jo redzi, es radīšu jaunas debesis un jaunu zemi, ka agrākās vairs nepieminēs un tās nevienam vairs nenāks prātā. (Jes.65:17)

Vai *mūžīgi* degošā elle mums pastāvīgi neatgādinātu *iepriekšējo* pasauli?

Kas caur pirmo Ādamu ticis izpostīts, tas caur otro Ādamu, Jēzu Kristu, taps atjaunots. Kas pazaudēts grēka dēļ, to Dievs atdos atpakaļ tiem, kas Jēzu pieņēmuši par savu Kungu.

Bībeles pirmās divas nodaļas apraksta Dieva brīnišķīgo radību pirms grēka ienākšanas. Bībeles pēdējās divas nodaļas apraksta, kā būs tad, kad visas grēka pēdas būs likvidētas un kad viss tiks atkal tā atjaunots, kā Dievs to sākotnēji bija plānojis.

(..) nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo kas bija, ir pagājis. Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: «Redzi, visu es daru jaunu.» (..) (Atkl.21:4,5)

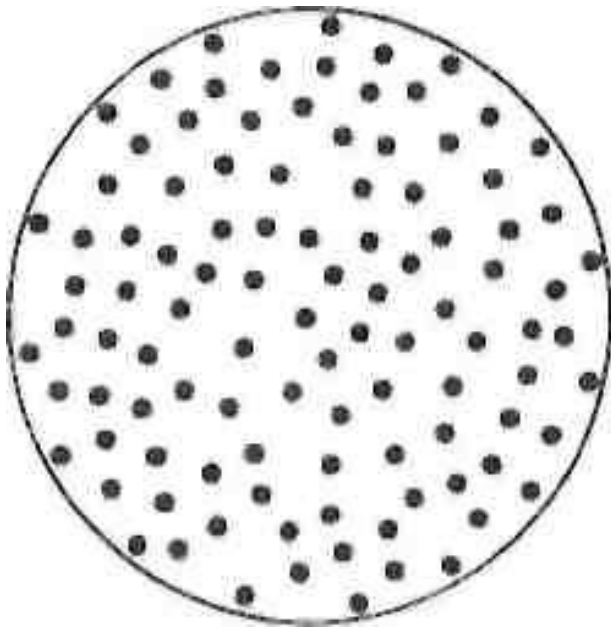
Savā lielajā mīlestībā Dievs visiem cilvēkiem vēl šodien sūta uzmundrinošu aicinājumu:

Un gars un līgava saka: «Nāc!» Un kas to dzird, lai saka: «Nāc!» Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas. (Atkl.22:17)

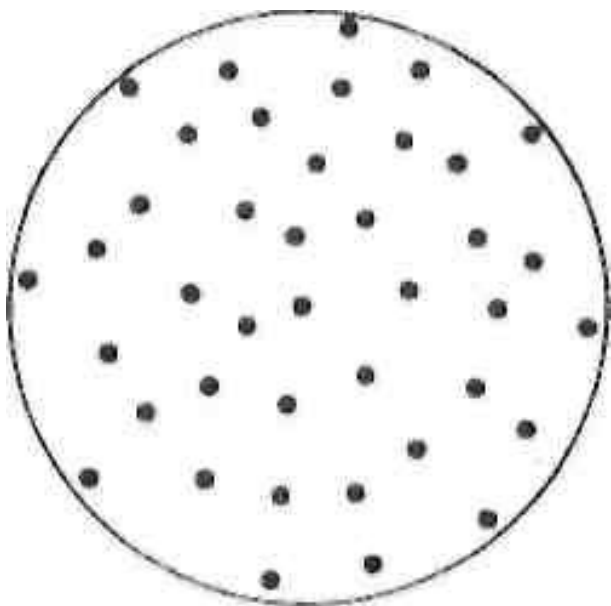
7. GRAFISKS ATTĒLOJUMS

Grāmatas pirmās daļas grafisks attēlojums

A Viennozīmīgu un nepārprotamu Bībeles tekstu par *nāvi, augšāmcelšanos, Debesīm un elli ir daudz.*

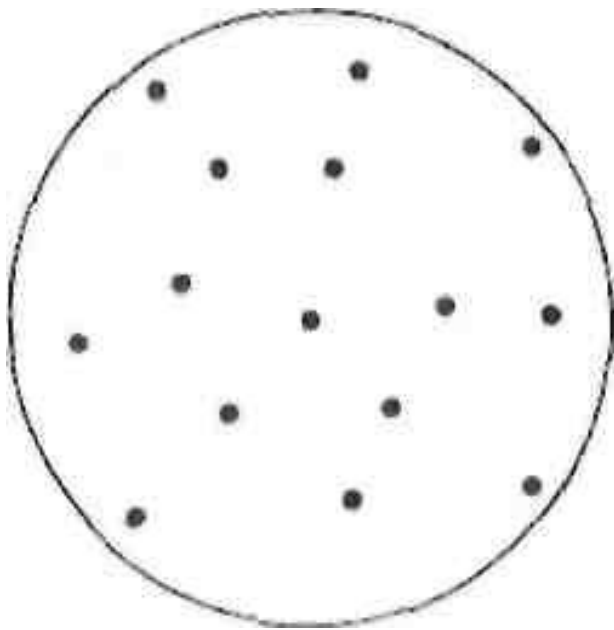
B Pareizi pārtulkojot *sheol, haties, ruach, psuche, aiōn* utt., rakstvietas kļūst skaidras.

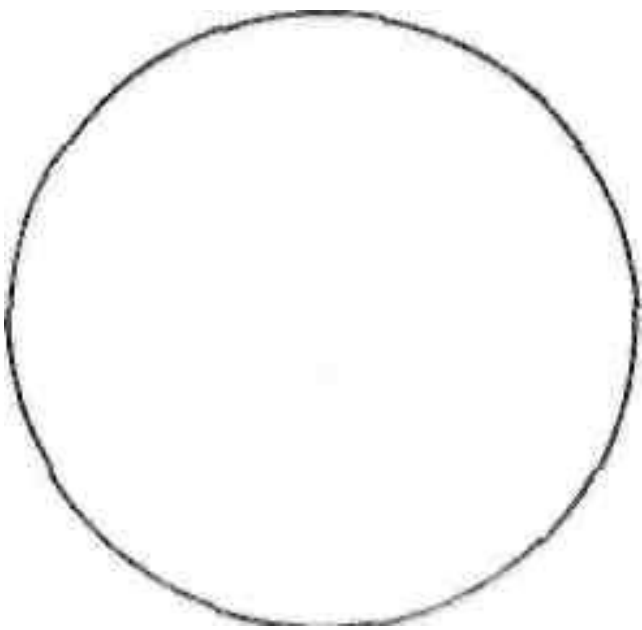
Svarīgs pamatlikums: «Grūti saprotamas Bībeles rakstvietas jāaplūko labi saprotamu un viennozīmīgu tekstu gaismā. Nav pareizi, ja grūti izprotamus Bībeles tekstus izskaidro tā, ka tie nonāk pretrunā ar nepārprotamiem un skaidriem tekstiem.»

Grāmatas otrās daļas grafisks attēlojums

C Ir dažas grūti saprotamas Bībeles rakstvietas, kas prasa pamatīgu pētīšanu, lai tās pareizi saprastu.

D Nav tādu Bībeles tekstu, kas viennozīmīgi un nepārprotami runātu pretī **A** grupas Bībeles tekstiem.

Daži kristieši iztulko **C** grupas tekstus nepareizi un tā, lai tie šķietami tiktu pieskaņoti **D** grupai. Kopā ar pagānu *mirušo kultiem*, spiritismu un *miršanas pārdzīvojumiem* viņi tad mēģina skaidrās Bībeles liecības atspēkot.

II. DAĻA. Argumenti pret bībelisko mācību par nāvi

1. MIRUŠO KULTS, SPIRITISMS, PĒCNĀVES PIEDZĪVOJUMI

Daudziem cilvēkiem grūti pieņemt to, ko Vecajā un Jaunajā Derībā Dievs atklājis par nāvi un augšāmcelšanos. Nepārprotamajiem Bībeles izteicieniem pretstata visdažādākos argumentus, ka pat nopietni kristieši sāk šaubīties.

Dažiem cilvēkiem neskaitāmie pagānu mirušo kultu ir spēcīgs pierādījums tūlītējai aizkapa dzīvei. Tomēr diezin vai atrastos divas pagānu tautas, kurām būtu pilnīgi vienāds priekšstats par nākamo dzīvi.

Mēs lasām par pagānu buršanas rituāliem — par rietumafrikāņu cilšu virsaišiem, kuru nāves gadījumā nogalina arī viņu sievas un vergus, jo tie viņiem mirušo valstībā esot vajadzīgi; par indiāņu paražām; par ēģiptiešiem, kas pirmie mācījuši par dvēseles nemirstību — par dvēseles ceļošanas mācību; par babiloniešiem, kas mirušajiem devuši līdzīgu pārtiku; par persiešu praksi mirušo apbedīšanā; par grieķiem, kas vairāk par visām citām tautām apcerējusi gara pasauli; par Sokrātu, kas, ticēdams nemirstībai, ar prieku izdzēris indes kausu un tā izdarījis pašnāvību; par Centrālāfrikas pirmiedzīvotāju mirušo kultiem; par japāņu budistu kultu utt.

Daži domā, ka šajās dažkārt šausmīgajās pagānu paražās ir saskatījuši cilvēku nemirstīgo dvēseli. Citi turpretī domā, ka mirušo parādīšanās spiritismā vai arī nenomirušo cilvēku atstāstītie *nāves piedzīvojumi* dod apstiprinājumu tūlītējam dzīvības turpinājumam pēc nāves.

Pret visām šīm mācībām noder tas, ko Dievs brīdinoši sacījis:

Kad tu nonāksi tajā zemē, ko tas Kungs, tavs Dievs, tev dos, tad nemācies darīt tās negantās lietas, ko šīs tautas dara. Lai tavējo starpā neatrastos neviens pats, kas savu dēlu vai savu meitu liktu sadedzināt ugunī, nedz arī, kas zilē nākotni, nedz laika zīmju taujātājs, nedz čūsku apvārdotājs, nedz burvis, nedz vārdotājs, nedz garu izsaucējs, nedz pareģis, nedz mirušo izaicinātājs. Jo visi, kas dara šīs lietas, piekopj negantību tā Kunga acīs un šīs negantības dēļ tas Kungs, tavs Dievs, tos dzen ārā, tev ienākot. (5.Moz.18:9-12)

2. BĪBELI IESAISTA VILTUS MĀCĪBĀS

Lai pamatotu, ka Bībele māca par tūlītēju pēcnāves dzīvi, tiek minēti vairāki Bībeles teksti. Patiesībā šie teksti nav pretrunā tām daudzajām Bībeles rakstvietām, kas saka, ka mirušais ir bez apziņas un dzīvību iegūs vienīgi ar augšāmcelšanos.

Kā mēs turpmāk redzēsim, dažas no pieminētajām rakstvietām patiesi nav

tik viegli saprotamas. Vienkāršam lasītājam situāciju vēl apgrūtina tas, ka tulkotāji dažās Bībelēs pie atsevišķiem tekstiem pierakstījuši neatbilstošus virsrakstus un komentārus. Komentāri var būt ļoti noderīgi, bet tikai tad, ja tie nav pretrunā Bībeles sarakstītāju domām.

Mēs vēlamies paskaidrot, cik vien iespējams, tas Bībeles rakstvietas, kas visbiežāk tiek izmantotas nepareizi.

Iesāksim ar pazīstamu tekstu no Vecās Derības rakstiem.

Sauls pie miroņu vaicātajās Endorā (1.Sam.28).

Neievērojot Dieva izteikto aizliegumu (5. Mozus 18:9-13), Sauls apmeklēja Endoras mirušo izaicinātāju. Viņš tā rīkojās, jo savas atkrišanas dēļ viņš no Dieva vairs nesaņēma nekādu atbildi, arī caur praviešiem ne.

Šī pareģe pelnīja maizi ar *mirušo* šķietamu izsaukšanu un viņu izvaicāšanu. Dievs bija kategoriski aizliedzis šādus mēģinājumus, jo tur parādās un atbild nevis mirušie, bet gan sātana eņģeļi. Pēdējie parādās mirušā izskatā un tādā veidā spēcīgi ietekmē tos, kas tic, ka šeit patiesi ir darīšana ar mirušajiem.

Saula piedzīvojums pie burves Endorā rada dažus jautājumus. Bībeles ziņojums vēsta: «Kungs viņam [Saulam] neatbildēja nedz ar sapņu, nedz ar priesteru orākulu, nedz ar praviešu starpniecību.» (1. Sam. 28:6) Kad nu Dievs viņam neatbildēja, kas tad bija tas, kas caur pareģi deva Saulam atbildi? Ja neviens pravietis vairs neatbildēja, vai tad tas varēja būt mirušais pravietis Samuēls? Vai pareģei varēja būt vara saņemt atbildi no it kā izsauktā nomirušā, ja Dievs nebija ar mieru to dot? Ja Samuēls patiesi būtu atsaukts atpakaļ dzīvē, vai tad viņš būtu iekļāvies miroņu vaicātajās aizliegtā dienestā, pie tam būdams tieši tas Samuēls, kas visa veida nepaklausību salīdzināja ar burvestības grēku? (1.Sam.15:23)

Ja nu atbilde, ko Sauls saņēma, nenāca ne no Dieva, ne arī no kāda pravieša, tad tā nāca vai no pašas pareģes, vai no ļaunajām, sātanskajām varām.

No Bībeles vēstījuma saprotam, ka šajā gadījumā sieva darbojās tikai par starpnieku — mēdiju. Runātājs bija kāds ļaunais gars vai pat sātans pats personiski. Kā toreiz, tā arī tagad sātans izmanto visu savu viltus spēku, lai maldinātu cilvēkus. Ja viņš tā parādās kā Endorā, tad arī šodien viņam ir lieli panākumi pie cilvēkiem.

Tie ir ļauni gari, kas dara brīnumus; tie aiziet pie visiem pasaules ķēniņiem, lai tos pulcinātu cīņai Dieva Visuvaldītāja lielajā dienā. (Atkl. 16:14)

Jo viņa (šā pretinieka) parādīšanās ar visu viņa viltus varu, zīmēm un brīnumiem ir sātana darbs, kas ar visādiem netaisnības līdzekļiem pievil tos, kas pazūd pēc ka tie nav pieņēmuši patieso mīlestību, kas

tos būtu izglābusi. (2.Tes.2:9,10)

Bruņojieties ar visiem Dieva ieročiem, lai jūs varētu pretī stāties velna viltībām. Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem un pret ļaunajiem gariem pasaules telpā. (Efez.6:11,12)

Tādas sarunas kā toreiz pie Endoras mirušo izaicinātājas mūsdienās atkārtojas miljonkart visā pasaulē. Visām šīm sarunām ir kaut kas kopīgs, proti, tā saucamie runātāji, kas nāk no *viņas puses*, ir sātans un viņa eņģeļi.

Kristīties par mirušajiem (1.Kor.15:29)

Ko tad tie darīs, kas liekas kristīties par mirušajiem? Ja jau mirušie augšām necelsies, kam tad kristīties par viņiem? (1.Kor.15:29)

Pirmoreiz pavirši lasot tekstu, var iedomāties, ka korintieši patiešām būtu kristījuši dzīvus cilvēkus sen nomirušo vietā. Tomēr tas būtu pretrunā ar apustuļu sludināto vēsti.

Līdz šim laikam nav noskaidrots, vai korintiešiem rakstītās vēstules laikā pastāvēja tāda paraža. Vēlāk, apmēram otrā gadsimta vidū, baznīcētāvs Tertuliāns ziņo par marcioniņu darbību. Tāpat nav skaidrs, vai šie ļaudis atsaucās uz 1.Kor.15:29. Daudz vairāk var pieņemt, ka pagāniskais domāšanas veids ir novedis pie šīs rīcības, kas ir pretrunā ar Bībeli.

No Bībeles izteicieniem ir pilnīgi skaidrs, ka izšķiršanās starp labo un ļauno notiek jau šajā zemes dzīvē. Ne šajā dzīvē, ne pēc nāves cilvēks nevar nodot savu taisnību vai parādu citam (Eceh.14:14,16; Ps. 49:8,9).

Ko darīt ar 1.Kor.15:29? Vispirms apskatīsim šo pantu tā kopsakarībā. No 12. līdz 19. pantam un no 29. līdz 32. pantam apustulis Pāvils saka, kā būtu, ja nenotiktu nekāda augšāmcelšanās.

Ja nebūtu nekādas mirušo augšāmcelšanās, tad

- arī Kristus nav augšāmcēlies 13. pants
- veltīga ir apustuļu sludināšana 14. pants
- arī kristiešu ticība veltīga 14. pants
- apustuļi būtu viltus liecinieki 15. pants
- nebūtu arī Kristus augšāmcēlies 16. pants
- veltīga būtu arī kristiešu ticība 17. pants
- korintieši būtu vēl savos grēkos 17. pants
- pazuduši būtu arī tie, kas Kristū aizmiguši 17. pants
- kristieši būtu visnožēlojamākie cilvēki 19. pants
- kristība būtu tikai mirušajiem 29. pants
- kāpēc atrasties ik brīdi dzīvības briesmās? 30. pants

- kāpēc cīnīties kā ar plēsīgiem zvēriem? 32. pants

Secinājums ir viennozīmīgs:

(..) Ja mirušie neceļas augšām, tad: ēdīsim un dzersim, jo rīt mēs mirsim. (32. pants)

Apustulis Pāvils uzdeva nozīmīgu jautājumu, kā rīkojas tādā gadījumā tie, kas kristās, ja nav nekādas augšāmcelšanās? Bez augšāmcelšanās cerības kristība tiešām būtu tikai mirušajiem. Kristīties, lai pēc tam paliktu mirušā stāvoklī, kāda tam būtu jēga?

Daži teologi saskata ša grūti saprotama teksta citādu izskaidrojumu. Tie uzskata, ka Pāvils ar jēdzienu kristība domāja par apustuļu un citu liecinieku pagremdēšanu ciešanās (kristība — grieķu baptīzo — nozīmē pagremdēšanu). Ņemot vērā Mat.20:22 un Lūk.12:50, tiešām pastāv iespēja to tā saprast. Daži apustuļi, pasludinot evaņģēliju saviem līdzcilvēkiem, kurus Jēzus apzīmēja par garīgi mirušiem (Mat.8:22), tika pakļauti visneiedomajamam ciešanām, t.i., pa gremdēšanai ciešanās.

Tālākais Svēto Rakstu fragments, kas ņemts no Elberfelda rediģētās Bībeles, ļauj bez sevišķām grūtībām ieraudzīt iepriekšminēto domu. Ievērojiet, lūdzu, manus paskaidrojumus kvadrātiekvās.

Ko tad tie [evaņģēlija sludinātāji] darīs, kas par mirušajiem [cilvēki, kas ir garīgi miruši] kristās [t.i., iegremdējas ciešanās]? Ja mirušie nemaz netiek uzmodināti, kāpēc tie [sludinātāji] tad par tiem [garīgi mirušajiem] [ciešanās] kristās? Kāpēc mēs ik stundu esam briesmās? (1.Kor.15:29,30)

Toreiz pirmkristiešu laikā Kristus apliecināšana bija saistīta ar risku un mocekļa likteni. Kas riskētu ar savu dzīvību, ja nebūtu augšāmcelšanās cerība? Tad jebkura veida evaņģēlija sludināšana būtu veltīga enerģijas izšķērdēšana.

Jēzus sludina gariem cietumā (1.Pēt 3:18-20)

Pirmkārt, mums jāsaprot, ka Kristus visas šīs pasaules vēstures laikā rūpējās par cilvēku labklājību. Kristus gars jau Noasa laikā darbojās grēkos saistīto cilvēku labā, tomēr tikai astoņas personas atsaucās šim aicinājumam un ļāva sevi izglābt.

1.Pēt.1:10,11 apustulis Pāvils ļoti skaidri runā par Kristus gara darbību caur praviešiem Vecās Derības laikā (skat. arī Ebr.4:2). Jēzus vadīja savu tautu gan Noasa laikā, gan Mozus laikā (1.Kor.10:4), gan arī visā Vecās Derības laikā.

Saprotams, ka *gari cietumā* Noasa laikā bija tādi paši cilvēki kā astoņas izglābtās personas (dvēseles). Nekādā ziņā šeit netiek runāts par bezķermeņa gariem. Arī mūsdienīgā valodā ir pieņemts runāt par *lieliem gariem*, par *nemierīgiem gariem* un par *nelaimes un posta gariem*, un ar to vienkārši

apzīmējam dažādu īpašību un rakstura cilvēkus, nevis dvēseles, kas būtu atstājušas savus ķermeņus. Cilvēkiem, kas dzīvoja pirms ūdensplūdiem, tika sludināts. Viņu gars tomēr nevēlējās, lai Dieva Gars tos vadītu uz labu. Viņi bija garīgi apcietināti cilvēki, tādēļ tos sauc par *gariem cietumā*. Ar to domāts grēku un neticības cietums. Kā Kristus šīs zemes dzīvē pasludināja *apcietinātiem atsvabināšanu* un *saistītiem pilnīgu brīvību*, tā viņš ar Noasa sludināšanu mēģināja pirmsplūdu cilvēkus atsvabināt no grēku cietuma. (Salīdz. Jes.61:1,2 ar Lūk.4:18,19)

Panti 1.Pēt.3:18-20 neko nesaka par mirušo stāvokli starp nāvi un augšāmcelšanos. No šiem pantiem nevaram iegūt cerību atgriešanās iespējām pēc nāves.

Tiem cilvēkiem, kas dzīvoja Noasa laikā, evaņģēlijs tika sludināts (1.Pēt. 4:6). Tā stunda, kad visi bezdievīgie kopā tiks uzcelti tiesai, ir vēl priekšā. Pamatojoties uz izšķiršanos, dzirdot Noasa sludināšanu, tie reiz tiks tiesāti.

Noass sludināja nevis vienkārši pats no sevis, bet sacīja to, ko viņam deva Gars. Tas bija tas pats Gars, kas tūkstošiem gadu vēlāk uzmodināja Kristu no nāves. Šis Gars tiek saukts ne vien par Dieva Garu, bet arī par Kristus Garu un Svēto Garu.

Pirmās Mozus grāmatas 6. un 7. nodaļā, kā arī 1.Pēt.3:18-20 parādīts bēdīgais fakts, ka grēku ūdensplūdu laikā tikai astoņi cilvēki paklausīja Sv. Gara balsij.

Dzīvos, arī ja tas mirs (Jņ.11:25, 26)

Jēzus neteica: «Kas man tic, turpina dzīvot, ja arī viņš mirst,» bet gan

(..) kas man tic, dzīvos, arī ja tas mirs (..) (Jņ.11:25)

Pateiksim to citiem vārdiem: kas man tic, pat ja viņš mirst, tiks uzmodināts un pēc tam dzīvos. Tad Jēzus turpināja un teica:

Un ikviens, kas dzīvo un tic man, nemirs nemūžam (..) (Jņ.11:26)

Pamattekstā lasām: «Tas nekādā gadījumā nemirs uz **aiōn**». **Aiōn** ir grieķu vārds ar vairākām nozīmēm. Tas nozīmē *ilgu laiku* vai *mūžību* pagātnē, kā arī nākotnē. Ar to var būt apzīmēts pašreizējais pasaules laiks, kā arī pasaules telpa.

Šajā gadījumā Jēzus izteiciens 26. panta būtu mums jāsaprot kopsakarībā ar 25. pantu, t.i., laika ziņā. Kas tic Kristum, tas tiks augšāmcelts, kaut arī tas būtu miris. Tomēr tad, kad tas būs saņēmis mūžīgo dzīvību, tad tam vairs nekad nebūs jāmirst. Šī mūžīgā dzīvība ir krasā pretstatā ar to dzīvību, kuru saņems bezdievīgie. Viņi uzcelsies gan, bet pēc tam tiem būs jāmirst otrreiz (Atkl.2:11; 20:6).

Līdzīga doma atrodama arī šādā Jēzus izteicienā:

«Patiesi, patiesi es jums saku: «Kas manu Vārdu turēs, tas nāves neredzēs nemūžam!»» (Jņ.8:51)

Kas tic tam, ko Marta izteica, zina, ka nāve nav noslēgums, bet nākotnē ir gaidāma augšāmcelšanās:

Marta saka viņam: «Es zinu, ka viņš celsies augšām, kad miroņi celsies augšām, pastarā dienā.» (Jņ.11:24)

Es kāroju atraisīties (Filip.1:20-25)

Vēstulē filipiešiem apustulis Pāvils atkārtoti runā par Kristus atnākšanu, kad notiks ticīgo augšāmcelšanās un apskaidrošana (pārvēršana). (Filip. 1:6,10; 3:10,11,14,20,21)

Evaņģēlija dēļ apustulis bija iemests cietumā un gaidīja savu notiesāšanu. Nav jābrīnās, ka Pāvils pārdomāja, kas viņam un evaņģēlijam būtu tas labākais — dzīvot vai mirt? Kas zina, kā izskatījās toreiz romiešu cietums un kādas grūtības apustulim bija jāizcieš, tas saprot, ka sirmais apustulis labāk vēlējās būt miris. Neskatoties uz to, Pāvila cerība nebija nāve, bet gan uzcelšanās no nāves. Mēs zinām, ka Pāvils gaidīja augšāmcelšanos Kristus atgriešanās laikā (1.Tes.4:13-18). Vienalga, vai kāds cilvēks 14 dienas un kāds cits tūkstoš gadu būtu pavadījis kapā, abiem laiks starp miršanu un augšāmcelšanos liksies vienādi ilgs, jo nāvē nekā nezina. Nākamais notikums pēc nomiršanas ir augšāmcelšanās.

Mārtiņš Luters to izteica šādi: «Tikko mums aizveras acis un mēs tiekam aprakti kapa, mēs tapsim atkal uzmodināti. Jo tūkstoš gadu mums šķitīs, it kā mēs tikai pusstundu būtu gulējuši kapā. Kad mēs nakti guļam, mēs nedzirdam pulksteņa tikškus un nezinām ne laiku, ne stundu, cik ilgi mēs esam gulējuši. Ja tas mums tā notiek miegā, cik daudz vairāk nāvē; tūkstoš gadu paies kā vienas nakts miegs.» (Th. Traub. «Von den letzten Dingen», Seite 65, Quell-Verlag der Evangelischen Gesellschaft, Stuttgart, 1928.)

Ko izvēlētos apustulis Pāvils, ja viņam būtu izvēles iespējas? Dzīvību vai nāvi? (22. pants) Pārdomājot šo jautājumu, viņam kļuva īsti skaidrs, cik grūti būtu pieņemt šādu lēmumu. Savas vēstules saņēmējiem viņš paskaidro: «Mani spiež no abām pusēm.» Viņš nezina, par kādu atrisinājumu izšķirtos, ja būtu izvēle. Tādēļ viņš atklāj to, kas viņam būtu tas patīkamākais: «Es kāroju atraisīties un būt kopā ar Kristu, kas ir daudz, daudz labāk.» Bet apustulis nedomā tikai par sevi, bet arī par draudzes labklājību. Viņš zina, ka tai ir vajadzīga viņa palīdzība. Visu pārdomājot, viņš savas personiskās intereses noliek otrā vietā. Viņš nāk pie pārlicības, ka labāk ir turpināt dzīvot, nekā aiziet dusēt. Ja viņam tomēr būtu jāmirst, viņš zina, ka Jēzus atgriešanās brīdī viņa ķermenis tiks uzmodināts, un kopā ar daudziem citiem ticīgajiem saņems *taisnības vainagu*

(2.Tim.4:7,8). Apustulis vienmēr apzinājās, ka viņš pats nemaz nevar to izšķirt, jo dzīvība un dusa atrodas Dieva rokās.

Dievs nav mirušo Dievs (Lūk.20:27-40)

Dievam mirušo uzmodināšana ir tikpat vienkārša lieta, kā mums uzmodināt normāli gulošu cilvēku. Šajā sakarā der ievērot Jēzus atbildi sadukējiem, kas cerēja Jēzu novest apjukumā ar jautājumu par augšāmcelšanos. Mat. 22:23-33, Marka 12:18-27 un Lūk.20:27-40 lasām par sadukēju apgalvojumu, ka *nav nekādas augšāmcelšanās*. Pirms Jēzus atbildēja uz viņu jautājumu, viņš atklāja sadukējiem viņu maldu cēloni:

«Jūs alojaties, nesaprazdami nedz Rakstus, nedz Dieva spēku.»
(Mat.22:29)

Pirmkārt, tiem trūka ticības Dieva spēkam mirušo uzmodināšanai. Viņu maldīgo priekšstatu Jēzus laboja ar šādiem vārdiem:

«Jo pie augšāmcelšanās tie nedz precas, nedz tiek precēti, bet ir kā eņģeļi debesīs.» (Mat 22:30, KJV)

Pēc augšāmcelšanās **«(..) arī mirt tie vairs nevar (..) būdami augšāmcelšanās bērni.»** (Lūk.20:36) Šeit runāts par to cilvēku augšāmcelšanos, kas saņēmuši nemirstību un dzīvos mūžīgi.

Šeit Jēzus nerunā par apziņas stāvokli starp nāvi un augšāmcelšanos. Viņam eksistē tikai nāve un tad augšāmcelšanās no nāves. Pēc pirmajiem paskaidrojumiem uz sadukēju jautājumu Jēzus tiem norāda, ka jau viņu augsti cienītais Mozus ticējis augšāmcelšanai. Šo paskaidrojumu Lūka ievada ar šādiem vārdiem:

«Bet ka mirušie celsies augšām, uz to arī Mozus aizrādījis stāstā par ērkšķu krūmu.» (Lūk.20:37)

Viss tālākais, pēc Jēzus vārdiem, attiecas uz augšāmcelšanos, bet ne uz aizkapa dzīvi. Izteiciens **«(..) viņš Dievu sauc par Ābrahāma, Izāka un Jēkaba Dievu. Tātad Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs (..)»** (37., 38. p.) piemērots Jēzus ietekmīgajam paskaidrojumam par augšāmcelšanos. Neko neizmaina arī Lūk.20:38 nobeiguma teikums: **«jo viņa priekšā visi ir dzīvi.»** Šajā teikuma vel vairāk izcelts tas, ko Jēzus teicis sadukējiem par Dieva spēku (Mat.22:2).

Ja Ābrahāms, Izāks un Jēkabs patiešām dzīvotu Jēzus laikā, tad viņiem par to būtu jāpateicas dievišķā spēka darbībai, tātad augšāmcelšanai. Un, ja viņi kādreiz atkal dzīvos, tad pateicoties augšāmcelšanai Jēzum atnākot. *Jo viņa priekšā visi ir dzīvi* nav teikts par nomirušajiem, bet gan vairāk par Dievu. Dievs var runāt par lietām un notikumiem, it kā tie pašreiz būtu jau notikuši, kaut gan viņš tos ir paredzējis un noteicis darīt nākotnē. Dievs var saukt esībā lietas, kas

vēl neeksistē, un viņš var runāt par neesošo, it kā tas jau būtu.

Saksijas kūrfirsta Johanna apbedīšanas sēru runā Lutērs teica: «Kristiešiem nav jāsaucas par mirušiem ļaudīm, bet gan par dusošiem, un nāve lai turpmāk nesaucas nāve, bet miegs, un tik ciešs miegs, ka nekādi sapņi nerādās.» Tāpat arī nākamā izteiciena autors ir Lutērs: «Mums tā tiek saukta par nāvi, un tā arī ir, kad mēs mirstam, bet Dieva priekšā tas ir tikai kluss miegs, tik kluss, cik vien tas iespējams.» (Citējis prelāts Dr. Th. Traubs)

Dievs, viņam augšāmceļoties, dos māju, kas nekad netiks noārdīta.

Tādējādi apustulim iznāk runāt par vienu no savām iemīļotajām tēmām. Pāvils dzīvo cerībā uz Jēzus drīzo atnākšanu. Viņš ilgojas pēc Jēzus atgriešanās un cer, ka tā notiks drīz. Viņš zina, ka, Jēzum atnākot, dzīvajiem ticīgajiem nebūs jāmirst, bet viņi tiks pārvērsti. Ja Jēzus būtu atnācis apustuļa dzīves laikā, tas nozīmētu, ka *būda* netiktu noplēsta (viņam nebūtu jāmirst), bet viņa *būda* tiktu pārgērbta (viņš, Jēzum nākot, tiktu pārvērstis) (1.Tes. 4:16-18; I.Kor.15:52,53).

Apustulim bija brīnišķīga doma, ka viņam vairs nebūs jādzīvo *vecajā būdā*. Viņa lielās ilgas pēc Kristus atnākšanas kļūst vēl saprotamākas, ja padomājam, kādas atteikšanās, vajāšanas un nepatikšanas šim apustulim bija jācieš ticības dēļ.

Ja kādam jāpiedzīvo tik daudz pūļu un bēdu kā Pāvilam, tad tas nenovēršami atstāj sekas. Apustulim šīs grūtības izveidoja divas pilnīgi dažādas izpausmes: ārīgais cilvēks arvien vairāk zaudēja spēku un veselību, bet iekšējais pieņēma spēkā. Piedzīvojumos viņa ticība izauga par nesatricināmu uzticību Dieva varenībai un mīlestībai (2. Kor, 4:16).

Noģērbts — pārgērbts (2.Kor.5:1-10)

Apustulis Pāvils, pēc amata — telšu taisītājs — salīdzina sevi ar kādu būdu vai telti, kuru reiz nojauks. Viņš tomēr apzinās, ka šī nojaukšana nav beigas, bet ka Dievs, viņam augšāmceļoties, dos māju, kas nekad netiks noārdīta.

Tādējādi apustulim iznāk runāt par vienu no savām iemīļotajām tēmām. Pāvils dzīvo cerībā uz Jēzus drīzo atnākšanu. Viņš ilgojas pēc Jēzus atgriešanās un cer, ka tā notiks drīz. Viņš zina, ka, Jēzum atnākot, dzīvajiem ticīgajiem nebūs jāmirst, bet viņi tiks pārvērsti. Ja Jēzus būtu atnācis apustuļa dzīves laikā, tas nozīmētu, ka *būda* netiktu noplēsta (viņam nebūtu jāmirst), bet viņa *būda* tiktu pārgērbta (viņš, Jēzum nākot, tiktu pārvērstis) (1.Tes.4:16-18; I.Kor. 15:52,53).

Apustulim bija brīnišķīga doma, ka viņam vairs nebūs jādzīvo *vecajā būdā*. Viņa lielās ilgas pēc Kristus atnākšanas kļūst vēl saprotamākas, ja padomājam, kādas atteikšanās, vajāšanas un nepatikšanas šim apustulim bija jācieš ticības

dēļ.

Ja kādam jāpiedzīvo tik daudz pūļu un bēdu kā Pāvilam, tad tas nenovēršami atstāj sekas. Apustulim šīs grūtības izveidoja divas pilnīgi dažādas izpausmes: ārīgais cilvēks arvien vairāk zaudēja spēku un veselību, bet iekšējais pieņēma spēkā. Piedzīvojumos viņa ticība izauga par nesatricināmu uzticību Dieva varenībai un mīlestībai (2.Kor. 4:16).

Bagātais vīrs, nabaga Lacars (Lūk.16:19-31)

Lūk.16. nodaļas abas līdzības radījušas daudz neizpratnes. It sevišķi tad, ja neievērojam, ka tās ir līdzības.

Bagātā vīra un nabaga Lācara dzīve Kristus līdzībā ir attēlota tā, ka klausītāji to viegli varēja saprast. Par tā laika tautas uzskatiem stāsta pirmajā gadsimtā dzīvojušais vēsturnieks J. Flāvijs:

«Hadesā tiek uzglabātas taisno un netaisno dvēseles. Hadesa ir vieta šajā pasaulē, kas nav tuvāk apzīmēta — kāds apakšzemes novads, kurā neiespīd šīs zemes gaisma. Šim apgabalam ir vārti, pie kuriem stāv virseņģelis ar eņģeļu pulku. Visus, kas ir atbildīgi par dvēselēm, eņģeļi pavada lejup; tomēr visi neiet vienu un to pašu ceļu. Taisnie tiek pavadīti ar eņģeļu dziesmām pa labi — uz gaismas apgabalu, kur dzīvo taisnie no pasaules sākuma (..) Viņi redz pastāvīgi smaidošās tēvu un taisno sejas, kamēr sagaida mieru un jauno, mūžīgo dzīvi Debesīs, kas sekos pēc šā apgabala. Šo vietu mēs saucam par Ābrahāma klēpi. Turpretim ļaunos eņģeļi notrieks sodam lejā— pa kreisi. Tie neiet labprātīgi, bet tie kā gūstekņi jādzen ar varu. Viņiem nozīmētie eņģeļi rāva tos, draudēja ar šausmīgām grimasēm un grūda tos arvien dziļāk. Eņģeļi, kuri šīm dvēselēm piesaistīti, rauj tos līdz elles tuvumam. Tur nonākuši, tie pastāvīgi dzird elles troksni un izjūt tās karsto tvaiku. Ieskatoties tuvāk, tie ierauga šausmīgu un ļoti lielu uguni, kas tos sagaida (..) Vienlaikus tie var redzēt arī tēvu un taisno apgabalu. Tādā veidā tie tiek sodīti, jo starp viņiem ir liels, plats bezdibenis, tā, ka pat taisnais savā līdzjūtībā nevar pārkāpt šo bezdibeni. Un arī netaisnais, ja tas būtu tik drosmīgs un gribētu mēģināt, nespēj šo bezdibeni pārvarēt.» («The Works of Josephus». Translated by William Whiston [Peabody, Ma.: Hendrickson Publishers, 1987].)

Kristus tāpat izlietoja vienu no tā laika plaši pazīstamajiem nebībeliskajiem priekšstatiem, lai izskaidrotu saviem klausītājiem šo ļoti svarīgo jautājumu. Nevienš netiks novērtēts pēc sava īpašuma, jo tas aizdevums vien ir. Šīs pasaules bagātais bez Dieva būs reiz trūcīgs un nožēlojams.

Kad Jēzus bija izstāstījis līdzību par netaisno nama pārvaldnieku (Lūkas 16. nodaļa), tad 14. pantā lasām: **«To visu dzirdēja farizeji, kas bija mantkārīgi, un tie viņu izsmēja.»** Turpinājumā —15. pantā — lasām: **«Dievs pazīst jūsu sirdis, jo, kas pie cilvēkiem ir augsts, Dieva acīs ir negantība.»**

Un nu Jēzus stāsta tiem līdzību par bagāto vīru un nabaga Lācaru. Uzmanīgs lasītājs ievēros, ka gan Lācaram, gan arī bagātņiekam ir savi ķermeņi. Viņi spēj viens otru redzēt. Ir uguns un ūdens, un bagātā cilvēka ciešanas ir izjūtamās ķermeniska rakstura.

Šis apraksts ir līdzība un tāpēc nav pieļaujams katru tā elementu attiecināt burtiski. Ja to darītu, tad tas būtu pretrunā svarīgam līdzību izskaidrošanas principam. Līdzību tēli bieži ir tikai ilustrācijas, bez pamācošas nozīmes. Par piemēru atcerēsimies Jonatāna runu, kurā koki sarunājas savā starpā (Soģu 9:7-15).

Trūcīgais Lācars nomira. Par viņa apbedīšanu nekas nav teikts. Turpretī, kad bagātais nomira, tad: «Viņš tika aprakts.» Šodien teiktu: «Bēres ar lielu pavadītāju pulku, veselu puķu kalnu un sirdi aizkustinošām atvadu runām.»

Abu personu miršanas gadījumā līdzība parādīja pēdējo reizi šīs pasaules briesmīgo netaisnību. Bet tagad Jēzus pāršķir savā līdzības stāstā nākamo lappusi.

Jēzus atnākšanas laikā daudzi tādi Lācari tiks uzmodināti, kas savā dzīvē izcietuši netaisnības. Eņģeļi tos sapulcinās un ievedīs Dieva valstībā. Līdz ar Ābrahāmu viņi tad priecāsies Dieva valstībā. Tādi bagātņieki kā līdzībā minētais vīrs arī reiz uzcelsies. Tomēr, ne lai piedzīvotu laimi un prieku, bet lai saņemtu sodu ugunī par savu bezdievīgo dzīvi.

Jēzus neapmierinās ar to vien, lai ar līdzības palīdzību parādītu lepnajiem farizejiem, ka lappuse reiz tiks pāršķirta un ka pasaulīgais uzskats par turību vairs neko nelīdzēs. Jēzus turklāt ietekmīgi parāda, ka pēc nāves nav vairs nekādas atgriešanās iespējas. Šajā dzīvē izšķiras, vai mēs celsimies augšā dzīvībai vai sodam.

Beidzot Jēzus sniedz farizejiem vēl vienu mācību. Viņš tiem saka, ka tie ir tik akli pret Dieva Vārdu un tik apcietināti, ka pat vislielākais brīnums tos vairs neatbrīvos no viņu apcietinātās sirds. Pat ja kāds no mirušajiem būtu uzcēlies, lai tos brīdinātu no briesmīgām pārmaiņām, arī tas nespētu aizkustināt viņu nocietinātās sirdis. Un tieši tas notika pēc neilga laika, kad Lācars, Marijas un Martas brālis, tika uzmodināts. Uz farizejiem šis brīnums iedarbojās tikai tā, ka tie gribēja Jēzu un Lācaru nogalināt (Jņ.11:53; 12:10). Kas pārmainījās viņu nostājā, kad Jēzus tika uzmodināts? Ar meliem tie mēģināja noslēpt patiesību (Mat.28:11-15).

Īsi apkoposim šīs līdzības sniegtās mācības:

1. Dievs novērtē bagātos un nabadzīgos citādi nekā mēs.
2. Skopums un augstprātība tiek asi sodīti.
3. Dieva tiesā lems pēc taisnības.
4. Bagātības pārākums ir tikai īsu laiku.
5. Pēc nāves nav vairs nekādas atgriešanās iespējas.

7. Svēto Rakstu liecības ir pietiekamas pestīšanai.
8. Ļoti svarīgi: līdzība neko nestāsta par laiku starp nāvi un augšāmcelšanos.

Mēs darām labi, ja ņemam vērā šajā līdzībā sniegtās mācības. Arī mūsu mūžīgais liktenis tiek izšķirts pašreizējā dzīvē, jo otra žēlastības laika vairs nebūs.

Apskaidrošanas kalnā (Mat.17:1-8)

Pateicoties Lūkas ziņojumam, mēs uzzinām, ka Jēzus ar Pēteri un Jāni kāpa kalnā, lai tur lūgtu. Lūgšanas laikā Jēzus seja tapa apskaidrota (Lūk.9:28,29). Mozus un Elija, kuri parādījās, tiek skaidri nosaukti par vīriem, nevis par gariem. Kā tas ir iespējams, ka Mozus un Elija varēja parādīties uz Apskaidrošanas kalna? Ar šiem abiem vīriem Dievam bija sevišķs plāns. Mozus un Elija pārstāv abas atpestīto pamatšķiras. Elija, kas nenomira, bet tika tieši uzņemts debesīs (2.Ķēn.2:11, 12), pārstāv tos Dieva bērnus, kas, Kristum nākot, būs dzīvi un taps pārvērsti. Mozus, kas nomira un vēlāk tomēr tika uzmodināts, pārstāv tos, kas, Kristum atnākot, tiks uzmodināti. Ievērosim, ka virseņģelis Mihaels (Jūdas 9) pretendēja uz Mozus miesām. Tā ir tā pati virseņģeļa balss, kas Kristus atnākšanas dienā no kapiem izsauks mirušos. (1. Tes.4:16)

Mozus un Elija tātad ir jau pestīti. Tie veido kādu izņēmumu starp daudzajiem ticīgajiem, kuri tiks uzmodināti tikai Jēzus atgriešanās laikā. Mozus un Elija runāja ar Kristu par viņa gaidāmajām ciešanām Jeruzalemē.

(Lūk.9:30, 31) Jēzum un viņa mācekļiem bija nepieciešams stiprinājums un iedrošinājums viņu priekšā stāvošo smago pārbaudījumu un kārdinājumu dēļ.

Aizrauts Paradīzē (2.Kor.12:1-4)

Vispirms ievērosim, par ko apustulis runā. Viņš saka, ka vēlas runāt par *tā Kunga parādībām un atklāsmēm* (1. pants). Acīmredzot viņam bija grūti pateikt, kā īsti notiek šādas atklāsmes. Pāvils pats neuzņēmās izšķirt, vai viņš šīs parādības laikā bija aizrauts ar ķermeni trešajās debesīs, vai šajā vīzijā vienkārši tik stipri bijis Svētā Gara ietekmē, ka neko citu vairs nebija spējīgs uzņemt. Ari Ecehiēls ļoti līdzīgi apraksta savus piedzīvojumus. (Eceh.8:1-3; 11:24) Jāievēro, ka apustulis nevar pateikt, kas ar viņu notika vīzijas laikā. Tomēr viņš redzēja un dzirdēja Debesu lietas tik ietekmīgi, it kā būtu tur pats bijis klāt.

Vēstulē kolosiešiem viņš izsakās: «Jo kaut gan es miesīgi esmu tālu, tomēr garā es esmu pie jums un ar prieku redzu, kādā vienībā un kādā spēkā jūs stāvat ticībā uz Kristu.» (Kol.2:5; 1.Kor.5:3) Nav grūti saprast, ko Pāvils domājis ar teikumu *garā es esmu pie jums*.

Apustulis 2.Kor.12:1-4 nevēlas sacīt neko citu, kā tikai to, ka viņš redzējis

vīziju un tās laikā stāvējis pāri visam laicīgajam.

Dvēsele, kas netop nonāvēta (Mat.10:28)

Mateja evaņģēlija 10. nodaļā no 16. panta ir pierakstīta Jēzus runa par ciešanām, kas piemeklēs viņa sekotājus. Viņš runā par to, ka cilvēki viņiem var atņemt laicīgo dzīvību, bet viņu vara tomēr ir ierobežota. Jēzus parāda atšķirību, kāda pastāv starp *miesas nokaušanu* un *nomaitāšanu ellē*.

Lūka saka to pašu, kas rakstīts Mat. 10:28: «(..) nebīstieties no tiem, kas nonāvē miesu un pēc tam vairs neko nespēj darīt. Es jums teikšu, no kā jums bīties: bīstieties no tā, kam ir vara nonāvēt un pēc tam iemest ellē (..)» (Lūkas 12:4,5)

Mēs saprotam, ka Jēzus šeit rāda atšķirību starp miršanu, kas skar visus cilvēkus, un nomaitāšanu ellē, kas jāpiedzīvo tikai neatgriezīgiem. Cilvēki var gan ticīgajiem likt izciest pirmo, bet ne otro nāvi.

Saskaņā ar Mat. 5:29,30, ellē (**geenna**) tiks iemesta visa miesa, viss neatgriezīgais grēcinieks. Saskaņā ar Mat. 10:28, ellē (**geenna**) iet bojā miesa un dvēsele. No Jēzus vārdiem un Bībeles praviešiem saprotams, ka bezdievīgie necietīs bez gala, bet nāks diena, kurā tie sadegs un ies bojā (salīdz. ar Mat. 13:40-42, 49, 50).

Jautājums, vai cilvēkam ir nemirstīga dvēsele, var rasties vienīgi tad, ja mēs vārdu *dvēsele* esam sapratuši nepareizi un esam tam piedēvējuši tādu nozīmi, kādas sākumā nebija. Neaizmirsīsim, ka grieķu vārds **psuchē**, kas bieži tiek tulkots kā *dvēsele*, nozīmē arī *dzīvība*.

Vajātāji var gan kristiešus nogalināt, bet īsto, apsolīto nākamo dzīvi nevar atņemt. Tā bija arī apustuļa Pāvila drošā pārliecība. (Rom. 8:38,39).

Dvēseles zem altāra (Atkl.6:9-11)

Vai mēs varam iedomāties mocekļu debešķīgās svēlaines stāvokli, kad viņi *brēc stiprā balsī*, pastāvīgi saucot pēc atriebības? Vai tas būtu saskaņojums ar mocekļu raksturu, jo tik daudzi no viņiem ir lūguši par saviem vajātājiem? Ja vienam vai otram dzīvības apdraudēšanas brīdī būtu bijušas tādas izjūtas, tad to nekad nevar savienot ar atpestīto mocekļu debešķīgo laimi. Kā lai izskaidro šo Bībeles rakstu vietu? Ticības liecinieki izsakās: «**Cik ilgi (..) tu (..) neatriebsi mūsu asinis (..)?**» (10. pants) Mēs atceramies pirmo brāļa slepkavību, kad Dievs teica Kainam: «**Tava brāļa asinis brēc uz mani no zemes.**» (1.Moz.4:10) Kā šeit izlietās asinis, runājot tēlainā valodā, kļiedza uz debesīm, tā kļiedz arī Atkl.6:10 mocekļu asinis uz debesīm. Paši mocekļi Dieva acīs ir taisnoti (11. pants), Dievs zina, kas ar viņiem noticis.

Tiesas un atriebības diena vēl ir priekšā. Arī mocekļi savu algu vēl nav

saņēmuši (Ebr.11:32-40) Piektais zīmogs ir mierinājuma un iedrošinājuma vēsts visiem, kuriem ticības dēļ jāizcieš vajāšanas. Baltās drēbes norāda uz attaisnošanu, ko šie mocekļi reiz piedzīvos. Beigu beigās patiesība un taisnība triumfēs.

Tad šajā vietā parādās izteiciens *dvēseles zem altāra*. Šeit attēlotais altāris mums atgādina altāri ebreju svētnīcā. Toreiz upura dzīvnieku asinis izlēja altāra pakājē (3.Moz.4:7) Kas toreiz gribēja iegūt taisnošanu, tas to saņēma notiekošajā darbībā pie altāra. Mocekļi, kurn asinis ir plūdušas, atgādina par šiem notikumiem.

Mocekļi it kā runā, kaut gan tie atrodas nāves stāvoklī. Bībelē vairākkārt atrodam šādu izteiksmes veidu. Jēk.5:4 ir rakstīts, ka pret Debesīm brēc netaisni aizmūrētā strādnieku alga. Lūk.19:40 Jēzus saka: «Ja šie klusēs, tad akmeņi brēks.» Tā arī mocekļu asinis brēc pēc atmaksas un attaisnojuma.

Kas domā, ka šeit tiešām ir runa par mirušo dvēselēm, tas lai apsver: ja mocekļi būtu Debesīs un viņu bezdievīgie vajātāji atrastos ellē, kādēļ tad vēl saukt pēc atriebības?

Ļaundaris pie krusta (Lūk.23:42-43)

Jēzus saruna ar ļaundari tiek visvairāk citēta, lai *pierādītu*, ka cilvēks tūlīt pēc nāves ieiet Paradīzē.

Mateja evaņģēlijā apmēram 150 reizu runāts par Debesu valstību jeb par Dieva valsti. Jēzus un viņa sekotāji ļoti bieži risināja šo domu. Jēzus mācīja savus mācekļus lūgt: «Lai nāk Tava valstība!» Nepilnas 48 stundas pirms apcietināšanas Jēzus vēlreiz nepārprotami paskaidroja, *kad* viņš ņems ticīgos pie sevis savā valstī. (Jņ.14:1-3)

Arī ļaundarim bija pazīstama jūdu izpratne par Dieva Valstību. Tādēļ viņš lūdza: «Jēzu, piemini mani, kad tu nāksi savā Valstībā!» Pamattekstā: «Kad tu nāksi savā Ķēniņ valstī.» Vai tas ir iespējams, ka Jēzus ļaundara lūgumam būtu atbildējis: «Šodien tu būsi ar mani Paradīzē», ja

- Jēzus Ķēniņvalsts *šodien* vēl nebija uzcelta?
- trešajā dienā pēc savas miršanas Jēzus teica, ka viņš vēl nav bijis pie sava Tēva? (Jņ.20:17)
- Jēzus šīs trīs dienas bija zemes klēpī? (Mat.12:40)
- ticīgie, tikai Jēzum atnākot, tiks uzmodināti, un tad Jēzus tos uzņems savā Valstībā? (Jņ.14:1-3)
- Jēzus pats jau iepriekš bija pateicis, ka viņš tikai trešajā dienā pēc nāves tiks uzmodināts? (Lūk.18:33)

Nē, tas nemaz nebija iespējams, ka Jēzus ļaundarim būtu apsolījis *jau šodien* būt kopā ar viņu Paradīzē. Turklāt vārdiņa **jau**, kā tas ir dažos Bībeles tulkojumos, pamattekstā nemaz nav.

Uz ļaundara lūgumu: «Piemini mani, kad tu nāksi savā Valstībā,» Jēzus atbildēja:

Patiesi es tev saku šodien,

[šodien, kad tu karājies pie krusta;

šodien, kur es karājos pie krusta;

šodien, kad mūs izzobo un izsmej;

šodien, šajos šausmīgajos apstākļos es tev saku]

tu būsi ar mani Paradīzē.

Kad? Tad, kad viņš atkal atnāks un visus atpestītos ņems pie sevis.

«Es tev saku šodien» pilnīgi atbilst ebreju runasveidam. Tā ir austrumnieku izteiksmes īpatnība, ka, izsakot kādu solījumu, piemin dienu, kad šis solījums ticis dots.

Visu apskatīto Bībeles tekstu kopsavilkums parāda, ka komatam jāstāv aiz vārda *šodien*. Nevis jautājums *kad*, bet gan vēlēšanās *vispār* nonākt Dieva valstībā nodarbināja līdz ar Jēzu krustā piesisto ļaundari.

Ļoti svarīgs ir šāds fakts. Vecākajos grieķu rokrakstos nav nekādu pieturzīmju, tātad arī nekādu komatu. Tulkotājam ir brīva iespēja likt komatu pirms vai pēc vārda *šodien*. Bet, ja tulkotājs ņem vērā kopsakarību un Svēto Rakstu pamatdomu, tad viņam šīs brīvības nav, jo komatam pienākas būt aiz vārda *šodien*.

**Lūgšana un salīdzināšanas upuris par mirušajiem
(2.Makab.12:38-45)**

Profesoru Hampa, Stencela un Kūrcingera katoļu Bībeles tulkojumā aiz šiem tekstiem ir šāda piezīme: «Šie jūdi māņticīgiem nolūkiem izmantoja amuletus (elku attēlus), kas bija nonākuši viņu īpašumā sirošanas vai pirkšanas rezultātā (..) Ja par šiem mirušajiem tiek pienesti upuri, tad tas norāda, ka viņi ticējuši tūlītējai pēcnāves dzīvei. Tomēr ne tikai tas, bet arī sacerētājam ir paļāvīga cerība, ka var lūgt par grēku piedošanu mirušajiem. Tā ir ticība, kas mūsu šķīstīšanas uguns mācībā turpina dzīvot.»

Šī piezīme skaidri rada, ka ir bijis ar šo jūdu ticību. Viņu domāšana bija pagāniska, lai gan viņi vēl turējās pie jūdaisma. Un šajā izpratnē par dvēseles pēcnāves dzīvi ir meklējama arī mācība par šķīstīšanas uguni.

Kas ir apokrifi un abas Makabeju grāmatas?

Vispirms jāuzsver, ka Makabeju grāmatas ir četras.

Saistoši, ka pat katoļu baznīca atzīst tikai divas kā piederošas Bībelei. Palestīna dzīvojošie jūdi apokrifus nekad neatzina, un sevišķi tādēļ, ka ārpus savas zemes dzīvojošie mācīja dažas mācības, kuras nesaskanēja ar Veco Derību. Visā Bībelē — kā Vecajā, tā arī Jaunajā Derībā — nav neviena teksta, kas attaisnotu aizlūgumus par mirušajiem. Varbūt tieši tāpēc Trientas koncils 1546. gadā nolēma Otro Makabeju grāmatu pievienot Bībelei?

III. DAĻA. Pārdomas noslēgumā

1. VĒSTURISKAS PĀRDOMAS

Vecā Derība neko nemāca par tūlītēju pēcnāves dzīvi. Arī Jēzus nemācīja. Kā varēja notikt, ka maldi jau agri ielauzās kristiešu draudzēs?

Doma par nogrimšanu nebūtībā cilvēkiem visos laikos bijusi nepatīkama, gandrīz nepanesama. Tādēļ tie pastāvīgi mēģinājuši izvairīties no pārdomām par nāves šausmām.

Līdz pat cilvēces vēstures sākumam var izsekot šim pieņēmumam, ka nomirušais cilvēks patiesībā neesot miris. To pamato ar pieņēmumu, ka eksistē no ķermeņa neatkarīga dvēsele, kuru nāve neskar. Šo domu var izskaidrot ar cilvēka liegšanos pieņemt nāvi kā dzīvības beigas.

Babiloniešu literatūra ir pārpildīta ar spekulatīvām domām par pēcnāves esību un mūžīgās dzīvības iegūšanu. Babilonieši saistīja nemateriālo elementu — dvēseli — ar ķermeni un šim nemateriālajam elementam piedēvēja nemirstību.

Seniem ēģiptiešiem sākumā nebija domas par kādu no ķermeņiem atbrīvotas dvēseles tālāku dzīvi, bet pēc viņu priekšstata viss cilvēks dzīvo, neskatoties uz miršanu. Šāda izpratne radīja paradumu ar iebalzamēšanu saglabāt mirušo ķermeņus. Tādā veidā tos varēja pasargāt no bojāšanās. Tas savukārt radīja nepieciešamību uzglabāt mūmijas speciālās kapenēs.

Persijas tautās un Indijā agri ieviesās mācība par dvēseles nemirstību, dvēseli — cilvēka dzīvības principu — iedomājās kā uguni. Uz šī pamata viņi deva priekšroku ugunsapbedīšanai, lai dvēsele atkal varētu atgriezties pie sava patiesā elementa. Līdz ar brahmanismu nāca klāt mācība par dvēseles ceļošanu.

Grieķu filozofs Aristotelis (384. līdz 322.-321. g. p. Kr.) bija Platona skolnieks. Nav nekāds brīnums, ka arī viņš — sevišķi savos agrīnajos darbos — neuzskatīja cilvēku par vienu veselu vienību, bet, tāpat kā viņa meistars, uzskatīja dvēseli par ķermeņa gūstekni. Savā sacerējumā «Atgādinājums filozofijai» viņš ar kādu salīdzinājumu spilgi attēloja attiecības starp iznīcīgo

miesu un nemirstīgo dvēseli. Dvēseles gūstniecību viņš salīdzināja ar etrusku jūras laupītāju gūstā nokļuvušu cilvēku likteni. Par pēdējiem tika stāstīts, ka viņi savus gūstekņus dzīvus piesējuši pie līķiem. Seju pagrieza pret līķi, un tā šiem nabaga cilvēkiem nožēlojamā kārtā vajadzēja iet bojā. Aristotelis salīdzināja šos gūstekņus viņu nepanesamā stāvoklī ar dvēseli, un līķus ar cilvēka ķermeni.

Viegli iedomāties, ar kādu nicinājumu domāja par ķermeni un ar kādām ilgām gaidīja to mirkli, kad dvēsele tiks atbrīvota no viņas saitēm. Tādējādi nāve kļuva par īsto glābēju, par vārtiem, kas mirstot ieved patiesā dzīvē. Šī valdzinošā filozofija ieguva savu formulējumu un iesāka savu ceļojumu pa visu pasauli.

Kristīgā draudze nebija pasargāta no šo pagānisko ideju ietekmes. Jau pirms augšāmcelšanās liecinieku rindas kļuva retākas, kristīgā draudzē radās cilvēki, kas teica, ka nekādas mirušo augšāmcelšanās neesot (1.Kor.15:12). Citi turpretī apgalvoja, ka mirušo augšāmcelšanās jau esot notikusi (2.Tim. 2:1-18).

Kaut gan vienā otrā vietā ļaudis novērsās no Jēzus un apustuļu mācības, daudzi tomēr saglabāja sākotnējo vēsti. Saskaņā ar to, mūžīgā dzīvība ir vienīgi atpestīto priekšrocība. Klemenss no Romas un Ignacijs no Antiohijas un tā saucamās Barnaba vēstules sacerētājs vēl ir uzticīgi Bībeles mācībai par cilvēka dabu. Justīns Mocekļis (dzimis ap 100. g.) savā slavenajā sarunā ar jūdu Trifonu 50. nodaļā saka: «Ja jūs iepazīstaties ar ļaudīm, kas saucas kristieši un (..) kas noliedz mirušo augšāmcelšanos un apgalvo: viņu dvēseles tūlīt pēc nāves tiek uzņemtas debesīs, tad neuzskatiet viņus par kristiešiem.»

Mācītājs L. Reinhardts, kas piemin šo citātu, piebilst: «Tātad vēl ap otrā gadsimta vidū īstie kristieši Platona nemirstības mācību uzskatīja par pretdievīgu, pretkristīgu mācību, kuru sastapa tikai pie ļaudīm, kas sevi nepareizi dēvēja par kristiešiem.» (L. Reinhardt. «Kennt die Bibel das Jenseits?», Seite 149,150. Ernst Reinhardt-Verlag, München, 1925.)

Ar laiku arvien vairāk bijušo pagānu filozofu pievienojās kristietībai. Daži no šiem vīriem mēģināja savu filozofisko domu gājienu saskaņot ar kristīgo cerību. Nebija mazs to skaits, kas kristietību gan pieņēma, bet nenolika filozofa mēteli.

Jau Atenagors (ap 127.-190. g.) ielaidās kompromisā jautājumā par kristīgo augšāmcelšanos cerību. Viņu uzskata par daudzpusīgāko un veiklāko 2. gadsimta kristīgās ticības mācības aizstāvi. Par viņa dzīvi maz zināms. Viņš ir sarakstījis grāmatu par augšāmcelšanos. Šajā darbā viņš ticību augšāmcelšanai ir sajaucis ar mācību par dvēseles nemirstību. Bet viņš mēģināja dvēseles nemirstību pierādīt nevis ar Bībeli, bet ar filozofiskiem argumentiem, ar grieķu gudrības mācībām.

Tertuliāns (dz. 150. g.) ir pirmais kristietis, kas šķīstīšanas uguni, elli, mūžīgās mokas un aizlūgumu par mirušiem uzņēmis savā mācību celtnē. Viņš uzskata, ka mocekļu dvēseles iet uz debesīm, bet citu cilvēku dvēseles — pazemē, kur

gaida tiesu.

Ar šiem abiem pēdējiem pieminētajiem vīriem mēs stāvam uz sliekšņa, kur sākas novirze no Bībeles cerības. Arvien vairāk tiek izcelta dvēseles nemirstība un augšāmcelšanās cerība atbīdīta uz aizmuguri. Sevišķi Aleksandrijā šis process notika plašos apmēros. Aleksandrija bija vieta, kur šis sakausēšanas process ieguva milzīgus apmērus. Klemensam no Aleksandrijas (ap 150.-220. g.) šajā ziņā bija ļoti liela ietekme. Tas sevišķi noder arī mums pārrunājamajā jautājumā par kristīgo cerību. Savos agrākajos rakstos Klemenss vēl nemācīja dvēseles dabisko nemirstību, bet viņš aplūkoja kristietību kā divu straumju — jūdaisma un pagānisma — saplūšanu. Nodarbodamies ar grieķu filozofiju un gnosticizmu, viņš pamazām mainīja savus uzskatus.

Visbeidzot viņš mācīja, ka dvēselei ir tāda pati būtība kā Dievam. Tomēr viņš nonāk pretrunā ar sevi, no vienas puses mācīdams par bezdievīgo dvēseļu iznīcināšanu un no otras puses — ticēdams dvēseles nemirstībai. Viņš māca par šķīstīšanas uguni, bet noliedz mūžīgās elles mokas.

Origens bija Aleksandrijas Klemensa skolnieks. Viņš pilnveidoja sava skolotāja mācības, tomēr citā virzienā.

Origens Svētos Rakstus skaidro garīgi: «Katrs kāpj, pakāpeniski pilnveidojoties, tuvāk Dievam, atstājot materiālo arvien tālāk aiz sevis. Pēc nāves to sagaida šķīstīšanas uguns un svētlaieme vai elle un jaunas pasaules ar jauniem pārbaudījumiem. Beidzot visi, arī velns, kļūs par svētlaiemes dalībniekiem.» (K. Heussi. «Kompedium der Kirchengeschichte» 12, Seite 68.) Vēlāk Origenus sāka uzskatīt par herētiķi, tomēr viņa teorijas spēcīgi ietekmēja baznīcas ticības punktus.

Šī sajaukšanās traģiskā veidā turpinājās, un tad Augustīns (354.-430. g.) formulēja baznīcas mācību šajā jautājumā. Līdz šai dienai tā tikai mazliet ir mainījusies. Augustīns bija uzrakstījis grāmatu jau pirms savas pievēršanās kristietībai, kurā viņš minēja sešpadsmit pamatojumus dvēseles nemirstībai. Tātad viņš jau bija nodevis šiem pagānu pieņēmumiem, pirms kļuva kristietis. Kristīgais jaunplatonisms vienkārši veidoja tiltu. Ar Augustīnu mācība par dvēseles nemirstību sasniedza savu augstāko punktu.

Beidzot Akvīnas Toms (dzimis 1226. gadā) mācību par dvēseles nemirstību savā galīgā formā nodeva baznīcai. Piektajā Laterāna koncilā 1513, gada decembrī astotajā sēdē pāvests Leo X oficiāli proklamēja dogmu par dabisko dvēseles nemirstību.

Nemirstīgās dvēseles mācībai pirmsākums nav ne jūdaismā, ne arī Kristū. Šī mācība ir pagānisma, sevišķi grieķu filozofijas, bērns.

Postošas sekas kristietībai radīja kristietības un pagānisma ideju saplūšana. Jo, kad divas upes saplūst kopā, viena ar piesārņotu un otra ar skaidru, tīru

ūdeni, tad netīrais ūdens nekļūst tīrs, bet gan tīrais ūdens kļūst netīrs. Tieši tā notika baznīcā ar skaidro Bībeles vēsti par nāvi un augšāmcelšanos. No Jēzus mācības maz kas palika pāri. Vai .nebūtu pienācis laiks nopietni pūlēt abus strāvojumus skaidri atdalīt?

2. NOBEIGUMA PĀRDOMAS

Augšāmcelšanās cerība ir brīnišķīga cerība; tā ir mums vienīgais bībeliskais mierinājums nāves priekšā. Nekādu citu mierinājumu Bībele nepazīst. Visas mācības, kas ir pretrunā Bībelei, nāk no lielā krāpnieka, no čūskas, no meļa, kas levai teica: viņa nemiršot vis, ēdot no aizliegtā augļa.

Kad Jēzus nāks, ticīgie tiks uzmodināti. Vēlāk uzmodinās arī bezdievīgos, tomēr ne mūžīgai dzīvei, bet gan soda saņemšanai, kas nozīmē otro — bezcerīgo nāvi.

Kā ticīgo atalgojums, tā arī bezdievīgo sodīšana ir nākotnē.

Mēs darām labi, ja noraidām visus ar Bībeli nesavienojamos priekšstatus.

Mums nav vajadzīgas nekādas spiritisma mācības, lai nāves priekšā saņemtu mierinājumu. Šāda veida mierinājums ir krāpšana un nāk tieši no melu tēva.

Arī miršanas piedzīvojumi neko nepierāda. Personas, kas tos atstāta, neviena nebija patiesi nomirusi. Tas, ka narkomāniem un arī cilvēkiem ar smagām smadzeņu traumām ir šādi piedzīvojumi, ir pierādīts un daļēji arī izskaidrojams. Tomēr tur, kur šajos nostāstos parādās gaismas būtnes, kas sniedz vēstis no viņpasaules, jābūt sevišķi uzmanīgiem, jo sātans var parādīties kā gaismas eņģelis (2.Kor.11:14) un tādā veidā pievilt daudzus cilvēkus.

Jēzus un apustuļi nav maldījušies. Viņi mācīja, ka **pēdējā laikā pār Šo pasauli izplatīsies spēcīgi sātana maldi. Pēc viņu izteicieniem, daudzi cilvēki gan sauksies par kristiešiem, bet patiesībā tikai izrādīs ārēju svētbiķību** (2. Tim. 3:5). **Viņi vairs neticēs Bībelei, bet gan pasakām un mācībām, kuras viņi labprāt vēlēties uz klausīt** (2. Tim. 4:3,4) **Turklāt Jēzus, jau iepriekš paredzēdams, teica, ka celsies daudzi viltus mācītāji un daudzus cilvēkus pievils** (Mat.24:5,11,24).

Šodien piepildās tas, kas Dieva Vārdā jau iepriekš teikts. Turklāt arvien skaļāk dzirdams sauciens, lai no jauna nopietni uz klausām Dieva Vārdu un sagatavojamies Jēzus atnākšanai (Mat.24:14). Šodien Jēzus mūs vēl aicina paklausīt viņa balsij un palīdzēt visā pasaulē pasludināt Dieva Vārda vēsti. Uz to, mīlo lasītāj, esi aicināts arī tu. Dievs vēlas, lai mēs katru mācību, kurai ticam un izplatām, apliecinātu ar skaidru: *Stāv rakstīts*. Mēs tiekam aicināti ik dienas studēt Dieva Vārdu un katru jautājumu pārbaudīt ar šo mērauklu. Dievs vēlas, lai zemes virsū viņam būtu tauta, kurai Bībele un vienīgi Bībele būtu visu mācību mēraukla. Pazemīgi un ar nopietnu lūgšanu mums jāpētī Dieva Vārds.

Tikai tad Svētais Gars varēs mūs vadīt visā patiesībā. Viņš mums atklās savu gribu un palīdzēs skaidri izšķirt patiesību no maldiem. Un tad, kad cilvēks ir sapratis patiesību, tam bieži vēl nepieciešama liela drosmē patstāvībai.

Nākamie divi citāti atklāj īsti cilvēcīgu problēmu, kurai visos šajos jautājumos ir svarīga loma.

Aleksis Karels rakstīja: **«Cilvēks tikai ar lielām pūlēm saprot to, ko viņš savā būtībā nevēlas saprast. Viņš instinktīvi aizslēdz savu saprātu tādu faktu priekšā, kas viņu skubina atteikties no viņam patīkamā.»**

Un Augustīns uzsvēra: **«Kas negrib ļaut patiesībai sevi uzvarēt, tas tiks no maldiem pārvarēts.»**

Ja kāds cilvēks ar godīgu sirdi vēlas uzzināt patiesību, tad Svētais Gars viņu vadīs visā patiesībā (Jņ.16:13), un kas atver savu sirdi Dieva mīlestībai, tas ne vien tiks vadīts tālāk skaidrākā patiesības izpratnē, bet saņems arī spēku, lai nostātos patiesības pusē. Viņš saņems drosmi un prieku dot citiem gaismu, kuru Dievs devis viņam.

Uzmundrinoši ir redzēt, ka tagad arvien vairāk teologu, sludinātāju un ierindas locekļu no visdažādākām konfesijām jautājumā par nāvi nostājas Bībeles pusē.

Bībeles pirmajās lappusēs tiek paziņots, cik lieliski Dievs iesākumā visu radīja savu radījumu labklājībai. Tad nāca grēks ar tā tālejošajām sekām. Tomēr Dievs neatstāja pasauli savam liktenim. Viņš sūtīja savu Dēlu visu cilvēku glābšanai, kuri pieņem pestīšanas dāvanu. Pēdējās Bībeles lappuses ziņo, kā būs, kad viss, kas grēka dēļ bija zaudēts, atkal tiks atjaunots.

Uz jaunās zemes, kas vairs neuzrādīs nekādas grēka pēdas, cilvēki dzīvos laimīgu dzīvi — mūžīgi, tā, kā Dievs to pirmsākumā bija plānojis.

Kas tās būs par gaviļēm, kad ticīgie augšāmcelšanās dalībnieki atkal varēs ieslēgt apkampienos savus ticīgos piederīgos, kurus nāve bija no viņiem šķīrusi, lai tad kopā ar viņiem paliktu pie Jēzus uz visiem laikiem!

Apustulis Pāvils mūs aicina, lai nāves priekšā tveramies pie Dieva augšāmcelšanās apsolījuma: «Ieprieciniet cits citu ar šiem vārdiem.» (1.Tes. 4:18)

Nekad vēl nav bijis tāds laiks, kurā tik daudzi cilvēki būtu sapīti spiritiskās maldu mācībās kā šodien. Okultisma sekas ir briesmīgas un iznīcinošas. Grāmatu tirgus burtiski tiek pārpludināts ar literatūru, kas pauž Bībelei svešas domas. Viss, kas šodien notiek mūsu pasaulē, iespaidīgi norāda uz tās galu. Bailes un šausmas izplatās starp tautām. Daudzi cilvēki krīt izmisumā, gaidot notikumus, kas nāks pār šo pasauli. Daba tiek izsista no līdzsvara. Grēka sekas dzen cilvēci galam pretī. Tomēr tieši visiem tiem, kas dzīvo šajā laikā, Jēzus

sauc: «(..) celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.» (Lūk.21:28) Visas šā laika vajadzības un arī mīlestība uz līdzcilvēkiem lai mūs aizkustina vairāk stāstīt par to, ko Dievs ir darījis mūsu glābšanas labā. Un pie tā pieder arī augšāmcelšanās vēsts. Jēzus patiesi ir augšāmcēlies, un mēs tiksim piecelti, viņam nākot, ja nodosim viņam savu dzīvi. Kas Jēzum tic, tiks modināti no nāves miega, lai mūžīgi dzīvotu neapprakstāmi jaukā dzimtenē.

Kaut Dievs viņiem dāvinātu prieku čakli pētīt viņa Vārdu un tad ar visiem viņu rīcībā esošajiem spēkiem un līdzekļiem palīdzēt citiem darīt zināmu krāšņo augšāmcelšanās cerību.

Visbeidzot ir tikai divas cilvēku šķiras, proti, tie, kas tiks uzmodināti mūžīgai dzīvībai, un tie citi, kas uzcelsies mūžīgai iznīcībai. Vai mums šajā īsajā dzīves laikā bijusi melna vai gaiša ādas krāsa, vai mēs bijām bagāti vai nabagi, un vēl daudz kam citam tad nav vairs nekādas nozīmes. Svarīgs tikai viens, proti, vai mēs esam pieņēmuši atpestīšanu vai ne. Jau no dzimšanas visi cilvēki virzās uz iznīcību. Vienīgi tas, kas šo ceļu apzinīgi atstāj un tad ar Kristu pāriet uz jaunā ceļa, saņems mūžīgu dzīvību. Šo pārmaiņu Bībele nosauc par atgriešanos un jaunpiedzimšanu.

Mācītājs Nikodēms slepus naktī gāja pie Jēzus, jo viņā dega jautājums, kur lai iegūst iekšējo mieru (Jņ.3). Klausītāju pulki pēc Vasarsvētku runas prasīja apustuļiem, kas viņiem būtu jādara (Ap.d.2). Mēs noskaidrojām, ka abos gadījumos tika dota līdzīga atbilde: nožēlojiet grēkus, atgriezieties, uzņemiet Kristu savā dzīvē, lai viņš varētu jūsos radīt Gara augli, tādu augli, kas izpaužas priecīgā paklausībā Dieva gribai.

Nobeigumā ļausim vēlreiz diviem apustuļiem aprakstīt to, kādu viņi skatīja nākotni. Apustulis Pāvils rakstīja Korintas draudzei:

Redzi, es jums saku noslēpumu: ne visi mēs aizmigsim, bet visi tiksim pārvērsti, piepeši, acumirkli, pēdējai bazūnei atskanot. Jo atskanēs bazūne, un mirušie tiks uzmodināti neiznīcībā, un mēs tapsim pārvērsti. Jo tam, kas šeit iznīcīgs, jātērpjas neiznīcībā, un tam, kas šeit mirstīgs, jātērpjas nemirstībā. Un kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību, un šis mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildīsies tas vārds, kas rakstīts: «Nāve ir aprīta uzvarā!» «Nāve, kur tavs dzelonis? Elle, kur tava uzvara?» Nāves dzelonis ir grēks, bet grēka spēks ir bauslība. Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur mūsu Kungu Jēzu Kristu. Tad nu, mani mīlie brāļi, topiet pastāvīgi, nešaubīgi, pilnīgi Tā Kunga darbā vienmēr, zinādami, ka jūsu darbs Tā Kunga lietās nav veltīgs. (1.Kor.15:51-58, KJV)

Apustulis Jānis izsakās par nākotnes dzimteni un atpestīto ļaužu laimi šādi:

Es redzēju jaunu debesi un jaunu zemi, jo pirmā debess un pirmā zeme bija zudusi, un jūras vairs nav. (..) Viņš nožāvēs visas asaras no

viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis. Tas, kas sēdēja goda krēslā, teica: «Redzi, visu es daru jaunu.» Tad viņš teica: «Raksti! Jo šie vārdi ir neapšaubāmi un patiesi. (..) Kas uzvar, tas to iemantos, un es būšu viņa Dievs, un viņš būs mans dēls.»(Atkl.21:1,4,5, 7)